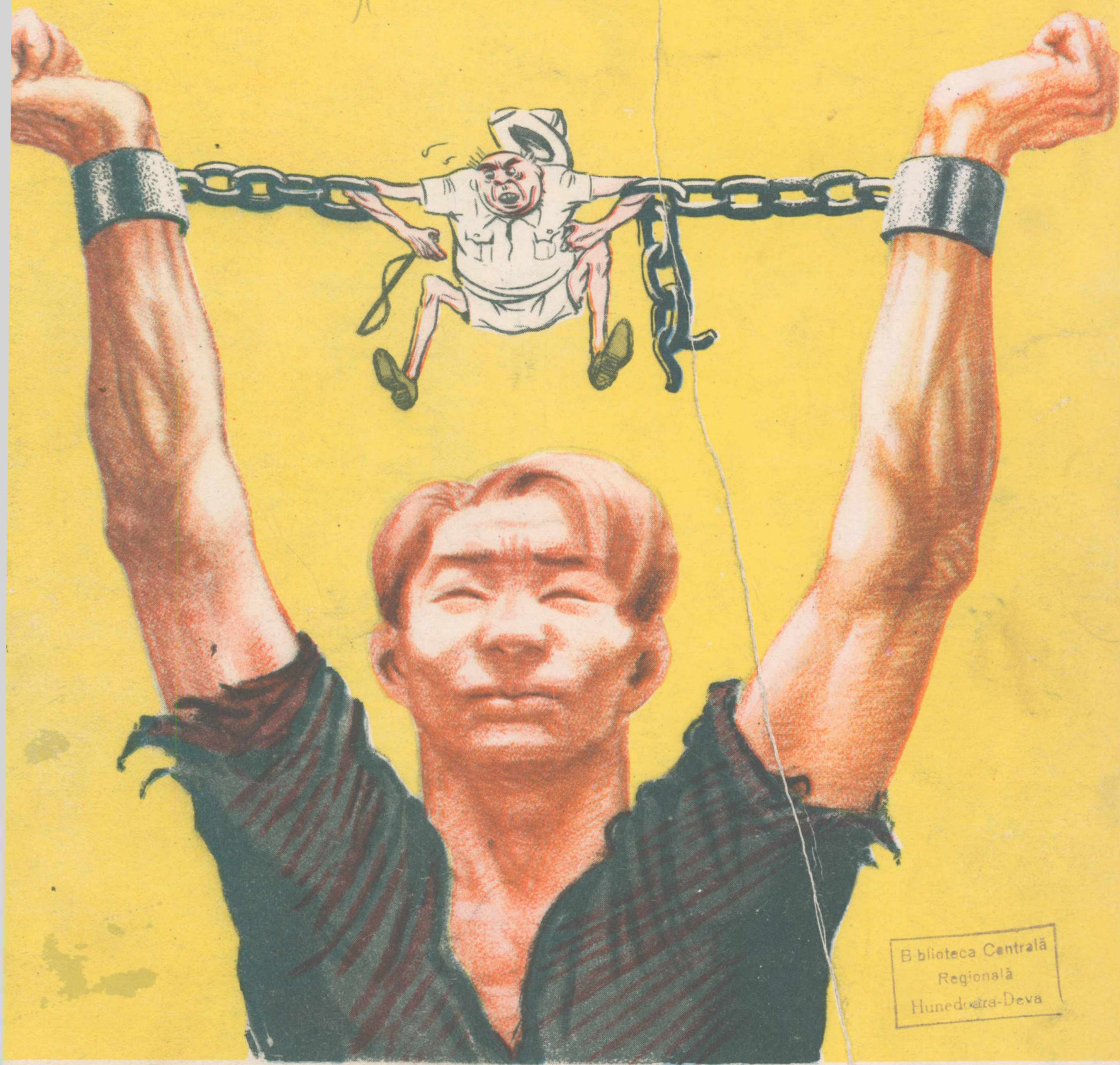

100

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

LANȚURILE COLONIALISMULUI IN ASIA

URZICA

Di 2

ANUL VII ★ Nr. 11 (135) ★ 15 Iunie 1955 ★ 16 PAGINI — 75 BANI

(MONOGRAFIE)

de C. CRISTOBALD

Așezarea geografică

Craiova e o regiune situată în partea de sud-vest a țării. Această situație se numește așezare geografică. Așa că locuitorii acestei regiuni sînt oameni așezați. Unii sînt așezați pe scaune, alții în funcții.

Cei ce nu sînt bine așezați, sînt... aranjați în acest articol.

Trecutul istoric

Regiunea Craiova are un bogat trecut istoric. În istoria ei, un loc însemnat au ocupat vecșii dregători care se numeau Bani. Cei mai cunoscuți au fost: Banu Mărăciine, Banu Manta, Banii Mihalcea, Udrea, etc.

Banii Craiovei

Alți bani, demni de luat în considerare, în această regiune, sînt... banii pierduți cu construirea fabricii de cărămidă din comuna Podari (raionul Craiova).

Din vina inginerului Günther și a șefului său, fostul director tehnic Vizeș din Ministerul Gospodăriei Comunale și Industrii Locale, fabrica a fost construită pe un teren impropriu: aflat sub nivelul riului Jiu. Recent, riul revărsindu-se, fabrica a fost puțin inundată. Acum, ca să fie scoasă apa din fabrică, și să fie scoși... banii cheltuiți, se cuvine să intre la apă vinovații.

Alți bani, altă istorie

Cu alți bani era să se înceapă la mal, învățătorul Dumitru Cristolu, directorul școlii elementare din comuna Gilcești (raionul Bala de Aramă). El obișnuia să... bea bursele elevilor, punindu-i să înezeze că le-au primit. Pe cînd înghițea bursa elevei Medor P. Victoria, a fost salvat și restituit școlii, urmînd ca la rîndul lui să restituie elevilor banii, iar pînă la urmă să-l fie învățătorului... lecție.

Craii Craiovei

Reședința regiunii Craiova e orașul Craiova. Numele îi vine de la foștii stăpîni feudali, care se numeau craii.

Un urmaș al acestora e tovarășul Persu, administratorul școlii profesionale de la fabrica „Electroputere”. Dînsul angajează la cantina și la bucătăria școlii numai persoane de sex feminin care... corespund sentimentelor sale. Persoanele care nu corespund sînt concediate ca... necorespunzătoare.

Frumusețile naturii

La Craiova, natura e plină de frumuseți, oferind priveliști pitorești, cu parcuri și grădini, între care e o... grădină de om

tovarășul inginer-șef Milu Ion, șeful serviciului mecanic de la uzina „Electroputere”. Pentru dînsul, munca după un plan de organizare e... floare la ureche, piesele pe care le repară în serviciul său sînt ca... mugurii; plesnesc după cîteva zile, și e înconjurat de un... buchet de ingineri (Neșcu, Ionescu și Anița), soturi rare, de origini alese, pe care îi apără de... surmenaj și de... condică. E un inovator: în timp ce, pe alte meleaguri, inginerii științifici fac perdele de protecție, în sectorul său inginerul horticol Milu face... protecție fără perdea.

Bogățiile solului

Solul Craiovei e foarte productiv. Pe el sînt semănate diverse cereale.

Pe solul din preajma fabricii „Electroputere” sînt semănate numeroase magazii de materiale, care stau în plin cîmp. Ele sînt uneori năpădite de insecte... răpitoare.

Semănîndu-se recent, pe acest cîmp, și niște tablă de oțel, destinată semănătoarei S.K.G. 6, tabla a dispărut a doua zi... încolțind bănuțala că a putut fi luată de cineva, fără bon de ieșire, spre a-i da altă destinație.

Această stare de lucruri... seamănă a neglijență. E cazul să crească... vigilența celor în cauză.

Bogățiile subsolului

Subsolul Morilor Unite e foarte bogat în făină de grâu, pentru că din cota de 600 tone, cîvenită pe o lună fabricii de biscuiți „Partizanul”, i-a dat numai 70 de tone. Drept compensație că i-a livrat făină mai puțină, i-a livrat-o în schimb mai proastă; cu mai multă umiditate decît admite contractul încheiat cu fabrica.

Căi de comunicație

Orașul și regiunea Craiova dispun de o vastă rețea de căi de comunicație, pe care circula felurite vehicule, afară de autobuzul și remorca promise Teatrului Național craiovean de către Ministerul Culturii, pentru înlesnirea turneelor teatrului în regiune. Pînă la urmă, promisiunea ministerului a rămas doar promisiune, iar teatrul - care spera să primească autobuzul, - a rămas cu auto... buza umflată.

Alte căi

Alte căi de comunicație sînt căile... „Urzicii”, prin care i se comunică Uniunii Scriitorilor din București că Filiala sa din Craiova (președinte: Bosun Ștefan)

n-are, de un an de zile, nici o activitate. Mai bine n-ar avea asemenea președinte.

Știința și cultura

În domeniul științei și al culturii, craiovenii realizează lucrări de preț, care sînt foarte consultate de către cei dornici să se instruiască. Numai de către medicii de la Policlinica C.F.R. nu sînt consultate. Nule convine... președ. Din același motiv, el nu-l consultă serios nici pe pacienții, la policlinică. La cabinetul lor particular, da. La policlinică, doctorul Nicu Marinescu îi spune salariatului Gh. Burtea că fiul său n-are nimic. La cabinetul altui medic, salariatul află că fiul său e bolnav de plămîni. Pe cîte un pacient, ca mecanicul de locomotivă Ilie Constantin, doctorii Vasilescu și Marcel de la boli interne nici nu-l consultă.

O soluție ar fi... să li se dea salarii numai în zilele cînd dau consultații.

Educația și instrucția

Craiovenii sînt oameni educați și instruiți. Ei posedă un mare bagaj de cunoștințe. Singurele persoane fără bagaj se găsesc în „Camera mamei și a copilului” din gara Craiova. Responsabila acestei camere, tovarășa Didina Mihăilescu, nu lasă mamele cu copiii, sosite cu trenuri de noapte, să intre în această cameră, dacă au și... bagaj. Călătoreai Eugenia Mihalache (din comuna Gîrla Mare, raionul Cujmir) i-a spus responsabilă așa: dacă vrei să stai în cameră pînă la ziuă, cînd îți vine celălalt tren, lasă-ți bagajul afară! Și dacă îți teamă să nu îți se fure, uită-te la el pe fereastră pînă la ziuă!

Responsabila Didina se poartă așa față de bagajul mamei cu copil, fiindcă nu știe desigur că un bagaj se face foarte greu. Spre a-și da seama, să-și închipuie cum i-ar veni dacă, de pildă, forul său superior, i-ar recomanda... să-și facă bagajul.

Arta și literatura

Arta și literatura Craiovei produc opere interesante și sugestive. O cunoscută poezie spune:

„Sus la munte ninge, plouă,
La Craiova pică rouă...”

La depoul C.F.R., pe lângă rouă, pică și tencuiala de pe plafoanele atelierelor și birourilor. Iar cînd plouă, nu mai pică: curge. Aceste plafoane le-a deteriorat I.C.C.F. cînd a... reparat luminatoarele depoului. Responsabil al lucrării a fost inginerul Pătrașcu.

Mulțumim de așa... responsabilitate!

(După materiale de la corespondenții noștri din regiunea și orașul Craiova).

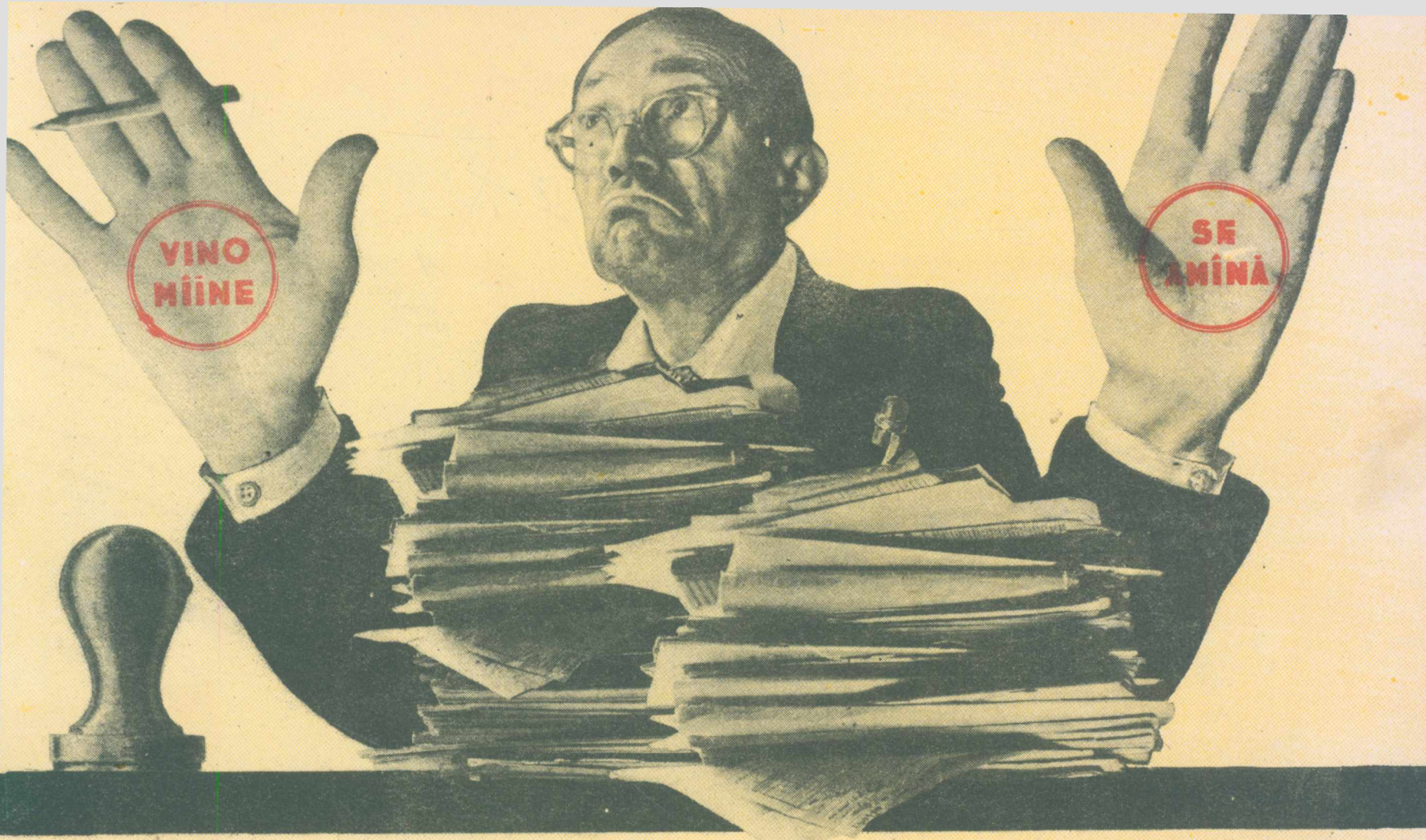

LIBER I

ATENȚIE I

STOP I

Desen de LUIGI

— Eu rezolv totul cît ai bate din palme l...

Fotomontaj de POLLAK

1 MINUT

de I. BERG

Timpul iuge în galop,
Fără friu și fără stop,
Cronos cerne prin tic-tacuri
Ore, zile, ani și veacuri...
Din futorul lui gigantic
Cronos toarce firul antic.
Din ulciorul cu milenii
Cronos toarnă apa vremii...

Ce zic?... Fir... ulcioare... site?
Sînt imagini gratuite.
Cronos, în realitate,
Face contabilitate!
Pe răboj, negustorește,
Ceas cu ceas ni-l socotește...
Debitori, din răzbunare,
L-am înfipt în minutare.
Cîtuși zeul milenar,
L-am băgat în buzunar
Să ne spună tuturea,
Aritmetic, cit e ora!

Il auzi?... Satisfăcut,
Spune: „8 și un minut”!
El socoate o virtute
Măruntșul de minute.
Dar tu crezi că e emfază:
Un minut, ce mai contează?
Da, așa spus la-nceput:
Un minut?... Ce-i un minut?
Bob de timp, grăunte mic,
Strop al vremii!... Mai nimic!
Totuși, cite n-a făcut
Un minut, doar un minut?

S-o luăm după program,
De la Epa și Adam.
Paradisul l-au pierdut,
Știi în cit? Într-un minut!

Arhimede-n baia sa,
Cînd strigase: „Eureka!”,
Într-o plășă n-a știut
Ce-a aflat într-un minut.

Newton, urmărind un măr,
A găsit un adeoăr
Pîn-atunci necunoscut.
L-a găsit într-un minut!

Am putea lungi povestea
Cu exemple ca acestea,
Dar ar fi de presupus
Un... minut pierdut în plus!

Ce-i minutul?... Spun boemii:
E-un bănuț în punga vremii;
Ac prin care trece-n șir
Nesfîrșitul oremii fir.
Unii cred, cînd îi consult,
Că minutul nu e mult;
Și sînt alții ce susțin,
Că minutul nu-i puțin.
Judecînd din fir-a-păr,
Care-i purul adeoăr?

Un minut, o știm din plin,
Nu e mult, dar nici puțin.
Nu-i puțin de-l folosești
Și e mult de-l risipești.
Ieri și azi cite-un minut
Fac strag de timp pierdut.
Un minut, adesea ori,
E cea hotărîtor.

Ai înovins, sau ai pierdut
Cu-n minut, doar un minut.

Ai la 7 tren de seară,
Și grăbit alergi spre gară.
Însă trenul l-ai pierdut:
Era 7... și-un minut!

La o cursă-n pragul fîntei,
Hop, un altul înainte-i.
Știi cu cit te-a întrecut?
Nici măcar cu... un minut!

Vii la teatru-n repezeală,
Dar nu poți intra în sală,
Căci s-a ridicat cortina...
Un minut! Ah, bată-l oina!
Ce-i minutul, asadar?
Este gramul ornicar
Pe al zilelor cîntar.
Cînd minutele s-adună
Drumul timpului răsună
Și-n tic-tacul lor ascultă
Glasul muncii celor mulți.

Un minut, din mînd-n mînd,
Face ziua, săptămîndă
Și-un minut pierdut din plan
Face luna cit un an.
În minutul fără rost
Lucrul bun devine prost
Și-n minutul oportun
Lucrul bun e și mai bun.

Un minut într-o uzină
Crește sporul la mașină;
Și minutul pe ogoare
Crește sporul în hambare;
Un minut - belșug și primă;

Un minut e-un gînd, o rimă;
Azi scînteie, mîine torță,
Un minut e pis și forță!

Totuși, spul ca și-n trecut:
Un minut?... Ce-i un minut?
L-ai pierdut? Ce e, mă rog?
Vine alt minut la loc.
Nu e nici o grabă, deci.
Într-o oră sînt șazeci.
Și așa, uitînd cadranul,
Trece ora, ziua, anul,
Trec minutele în zbor
Și cînd faci bilanțul lor,
Nu-ți aduce-un ceas ratat
Cit minutul cîștigat.

Ce înseamnă un minut?
Un succes sau un rebut.
Un minut e praf sau aur.
Un minut e spin sau laur.
Nu lăsați nici un minut
Fără miez și conținut!

„Da, așa-i - sări condetul,
Cum îl este obtcetul -
Un minut e o paloare.
Dar, atunci, de ce noi oare
Scrim și scrim, fără popasuri,
„Un minut”... de zece ceasuri?...”

Titcul lui l-am priceput
Și-am tăcut
La... minut!

Caricatura în

EXPOZIȚIE DESCHISĂ

PERAHIM Artist Emerit al R.P.R., Laureat al Premiului de Stat

*Ce-are-n gând și ce ar orea
Cred că nîmănuț n-ai scapa
Este clar că orea să dea
Dar e clar și unde crapa*

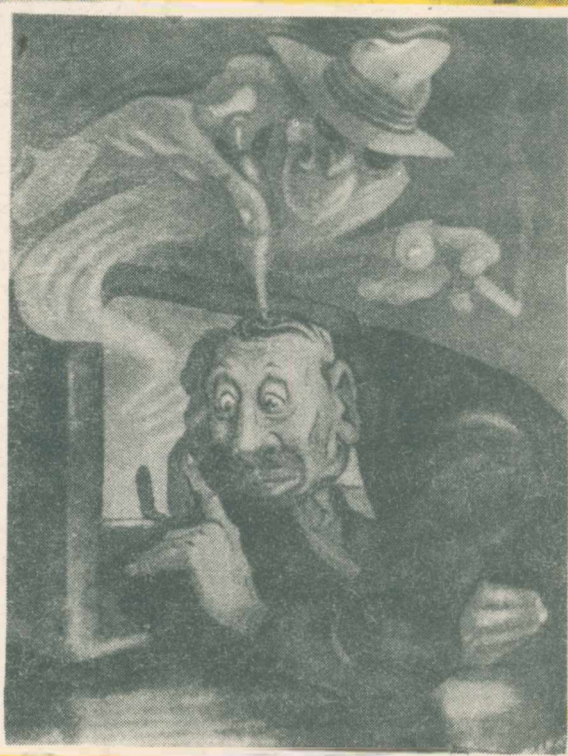
CIK DAMADIÂN Laureat al Premiului de Stat

BAO-DAI-PIERDE TOT

*ISTORIA LUI BAO-DAI
Bao-Dai păzu lumina
Zilelor în Indochina
A domnit în cabaret
N-a fost rădă, ci valet.*

H. LERU

VOCEA AMERICII: INSTRUCȚAJ

*Fabricantul face spume
Indrăjit în ura-i rece:
Toate trec în astă lume
Numai pacea nu mai trece!*

I. ROSS

APOLITISMUL LUI KRUPP

*E drept că-am strîns nenumărate bunuri,
Dar am muncit și-am fost om priceput.
Și tin să mă declar de la-nceput
Că n-am făcut politică, ci tunuri.*

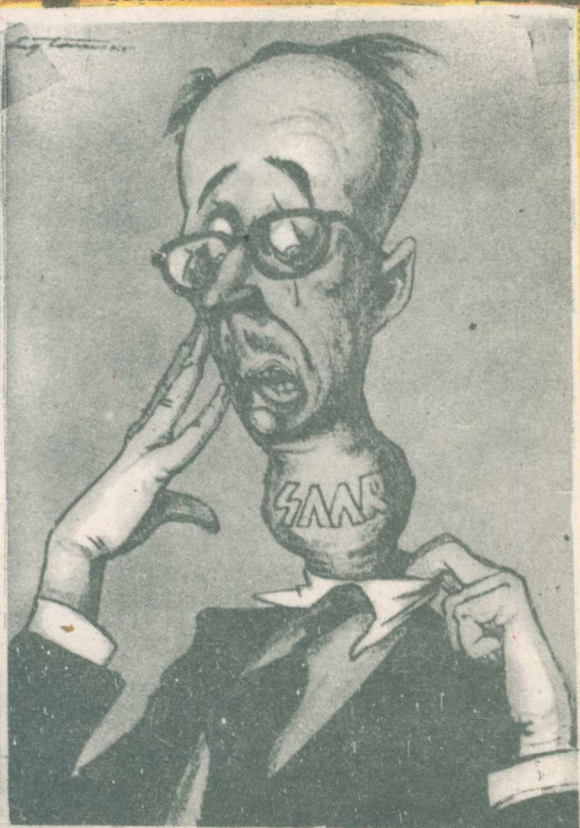
URZICA
IN VIZITĂ LA EXPOZIȚIE

Supra pentru pace

LA DALLES * MAI-IUNIE 1955

EUGEN TARU Laureat al Premiului de Stat

Domnul Pinay inghite grău hapul
GUVERNANTILOR FRANȚEI
 Intre unchiul Sam și ei
 S-a ncheiat un tirg murdar
 De-aia treaba lui Pinay
 E o treabă de Sam-Saar.

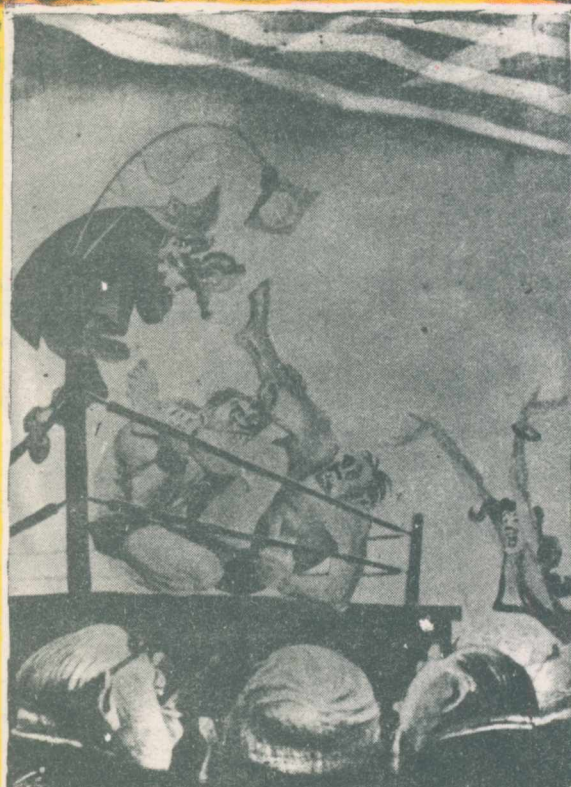
ADRIAN LUCACI

LI-SINOMANIE

BOALĂ EXOTICĂ
 Acel ce prea să treacă mort sau copt
 Mai sus de paralela treizeci și opt
 Este atins de-o tristă nehungie
 Numită popular: Li-Sin-manie.

GION D. MIHAIL

SPORT AMERICAN: Apucă de unde poți!

SLOGAN S. U. A.

In S. U. A. „apucă de unde poți”
 E un sport brutal, cu reci cruzimi de fiară.
 Dar dacă stai însă bine să socoți
 Acolo și depiză financiară.

NELL COBAR

Eu zic că înainte de a porți la treabă, să mai...
 și dată săi vedem pe meastrul...

MODUL DE VIAȚĂ S. U. A.

È drept că filmul factor de cultură
 Am învâțat o chestie frumoasă
 Așa se poate da o lovitură
 - Hai săo verificăm aici, la casă!

Versuri de
MIRCEA PAVELESCU
 și
SADI RUDEANU

Designor Expozitiv-i un succes
 Căci mi-i ușor (și) i lesne
 Să capeti rezultate pozitive
 Luctind pe elemente negative
 WZPica

A TOTȘTIUTORUL

de FLORIAN GRECEA

De mai bine de un sfert de ceas, Barbu B. Băloiu, șeful planificării, îl toacă la cap pe inginerul Vasilian, cu vorbele sale:

- Așa e, tovarășe inginer, cum îți spun eu. Nu e bine deloc cum ai instalat macaralele de la cazangerie. Am trecut și eu ieri pe acolo și le-am văzut. Nu e locul lor acolo...

Inginerul zîmbește.

- Zici că știi inginerie, dar văd că...

- Stai, tovarășe! Fi tale vorba șeful planificării. Păi ce, am spus eu că știu toate? Vai, de mine! Eu nu vreau să spun că sînt mai priceput ca dumneata, dar în această direcție cred că pot să-ți dau un ajutor... Uite, nu e locul macaralelor acolo.

- Dar unde?

Băloiu se bilblie.

- În... în altă parte... Dar, în orice caz, nu acolo...

Cîteva ciocănituri în ușa îl fac pe șeful planificator să-și întrerupă firul vorbeli. Intră un tînăr înalt, cu un dosar în mînă.

- Ce este? Ce dorești, tovarășe Stănică?

Noul venit întinde sfios dosarul.

- Cu planul, tovarășe planificator-șef... Nu sînt lămurit eu...

- Acum is ocupat, tovarășe. Dumneata nu vezi? Am cu tovarășul inginer de discutat probleme... Probleme mari, și dumneata... Vino mai tîrziu.

Tînărul funcționar se retrage încurcat, bîgăuie cîteva cuvinte și iese.

- Și, cum îți spuneam, tovarășe inginer, rela Băloiu firul discuției, căutați să schimbați macaralele de acolo. Ți-am mai spus. Nu am învățat ingineria, dar vorbim așa, între noi, din punct de vedere al rezistenței materialelor, din punct de vedere al tehnologiei și din ce punct de vedere vreî dumneata... Nu e locul macaralelor unde le-ai pus dumneata.

Inginerul îi întinde mîna și se îndreaptă spre ieșire. Tovarășul planificator-șef nu uită să-l amintească:

- Și altădată cînd mai luați vreo măsură de asta tehnică, treceți și pe la mine... Nu strică...

Abia se închide ușa în urma inginerului, că telefonul zbrînie prelung. Cu un aer grav tovarășul planificator-șef Băloiu ridică receptorul.

- Alo! Da! Eu sînt, da! Ce faci, măi artistule? Comput, comput mereu, am auzit. Cum? Ce părere am despre noul tău cîntec? Uite, ți-o spun deschis. În muzică nu mă pricep prea mult, dar dacă veneai la mine, o îndrumare tot ți dădeam... Da, da! Uite, cîntecul ăsta al tău nu merge de tanguu, dragă. Nuu! Dacă l-ai trece pe o melodie de marș, sa vezi ce minunăție iese. Da, da, marș. Marș de fanfară. Rizî! Gîn-

dește-te că-ți vorbește un om care a cîntat timp de unsprezece ani la trompetă. Uite, vorbind așa, din punct de vedere orchestral, nu merge! Mai degrabă din punct de vedere fanfaral! Degeaba rizî... Altceva? Bine, noroc și nu ulta: schimbă cîntecul. Noroc!...

Cinci minute mai tîrziu, în biroul șefului planificator intră un om cam între două vîrste, bandajat la brațul drept.

- M-ați chemat, tovarășe planificator-șef?

- Da! Să te întreb cum merge cu mîna... la desfă...

- Păi, vă pricepeți, tovarășe planificator? Am fost la medic și mi-a tăiat furunculul.

- Ți-am spus eu că mă pricep? Dar un sfat acolo, tot pot să-ți dau... la să văd...

După o clipă de ezitare, omul desface bandajul. În timp ce tovarășul planificator-șef aștepta să vadă „cazul”, intră pe ușă tînărul funcționar Stănică, cu același dosar în mînă. Vrea să facă cîțiva pași, dar Băloiu îi pune palma înaintea:

- Așteaptă acolo, tovarășe! (arată către omul ce-și desface bandajul). Vezi că-s ocupat... Vezi că am probleme de rezolvat, și dumneata... (Tînărul dă să iasă. Băloiu îl strigă)

- Acum așteaptă... vezi că nu depinde de mine... sînt probleme... Deranjezi așa oameni... (apoi către „pacient”, căruia îi cercetează brațul) - Hmm! Vezi dumneata, din punct de vedere chirurgical, tovarășul doctor n-a prea știut să procedeze aici... Aici tre-

buia lucrat mult mai simplu și, bineînțeles, cu rezultat sigur. Cîteva foi de varză acră sau ceapă coaptă puse deasupra și... gata!

- Se poate?

- Ascultă-mă pe mine. Trage afară coptura. Mîine ești sănătos tun. Adică ce mîine, dom'le, chiar după masă.

Omul zîmbește, a neîncredere:

- Nu fac eu așa ceva, tovarășe planificator-șef. Ce, vrei să rămîn fără mînă, să nu mai pot lucra?

- Fă cum crezi. Dar să știi că ce spun eu, e sfînt...

Omul, care între timp și-a legat bandajul, iese.

Tov. planificator-șef trece înapoi biroului său masiv, se așază și, în timp ce-și aprinde o țigară, face semn funcționarului de lingă ușă să se apropie.

- Ei, ce-i cu planul?

- Vreau să vă cer un sfat. Nu știu cum să fac centralizarea asta a materialelor... Mă frîmînt de două zile și nu știu cum să fac să iasă mai bine, să nu dăm greș la minister...

- Păi să nu dăm... Să le faceți toate bune. Să vadă ministerul cîtă pricepere are planificator-șef Băloiu. Este? Că doar eu le semnez. Și eu răspund, tovarășe...

- De aia am venit și eu la dumneavoastră, tovarășe planificator-șef. Aveți experiență... Cunoașteți mai bine problemele... Să-mi dați un sfat...

Tovarășul planificator-șef ia dosarul din mîna funcționarului, îl pune dinaintea sa pe birou și se uită prin el. Apoi, rostește cu prefăcută înseninare:

- Păi, asta-i fleac, măi, tovarășe. Înțelegi? Ce mare lucru e centralizarea? Eu ți-aș face-o în cinci minute și ți-aș arăta cum să lucrezi, dar... acum n-am timp. Nu vezi? Sînt ocupat. Am alte probleme... Întreabă și dumneata pe altul. Pe Stancu sau pe... Ivanciu.

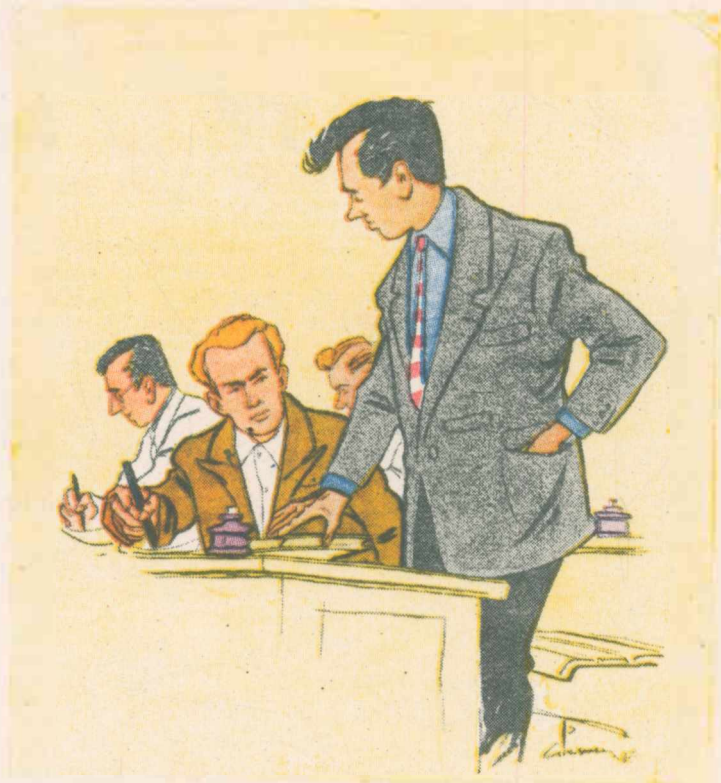
- Am fost și la el. Degeaba, nici el nu știu. M-au trimis tot la dumneavoastră. Ziceau: du-te la tovarășul șef. A fost la instrucțaj la minister... Are experiență. Are... practica vieții.

O clipă, tovarășul Băloiu a tăcut descumpănit. Dar și-a revenit imediat:

- O! avea eu practica vieții, nu zic eu. Dar vezi că poate nici eu nu le știu chiar pe toate. Mă-nțelegi? Uite, cu planul. Problema asta momentan îmi scapă. Am în cap altele. Nu pot să-ți dau nici un sfat. Că și voi. Prea le vrei mură-n gură. Mai puneți-vă mîntea la contribuție! Adică, ce? Experiența, practica asta a vieții am învățat-o întrebînd pe alții? Singur, mă, tovarășe. Da, da! Singur am învățat-o. Așa că... ce stai? Pune mîna!

Ilustrație de BENEDICT GĂNESCU

- Sînt nevoit să mă retrag din examen!
- De ce, nu cunoști problema?
- Nu, nu știu unde mi-am pus fițiucile!

Romante

de SORIN RAȘCANU

(Se cîntă sfaturilor populare din Iași, Brăila și Buzău)

*Iubita mea cu ochi căprui
Îmbătători ca vinul
În luna mai a trebuit
Să-și schimbe buletinul.*

*E mult de tot de cînd a scris
E mult, o veșnicie...
Dar de la sfat, nici gînd măcar
Certificat să oie.*

*La margine de București
Dacă s-ar fi născut
Certificat de naștere
Ușor-ar fi avut.*

*Peșemne-acela de la sfat
(Nu-i greu de presupus)
O cruce albă de mesteacăn
De scrisul ei au pus.*

*Dar ea lumina o văzu
(Și-o stîlu pecinîi toți)
Într-un sătuc îndepărtat
Cu ploști fără soț.*

*A rugînit frunza din oii...
Răspunsul n-a venit.
Peșemne și la sfat, mai știți,
O fi oreun rugînit.*

*Și-acolo unde s-a născut
A scris imediat
Cerînd la sfatul popular
Urgent, certificat.*

*Iubita mea cu ochi căprui
Îmbătători ca vinul
Așteaptă și-azi certificat
Să-și schimbe buletinul.*

DIN JURNALUL UNUI ÎNVĂȚĂTOR

de ȘTEFAN HORIA

Sînt fericit. Satul în care îmi voi duce munca anul acesta nu e prea mare. Este, însă, un sat minunat. Paisaj strălucitor și variat. Oamenii gospodari. Un teren desăvîrșit pentru munca de culturalizare. Încă n-am luat contact cu autoritățile locale. Aștept cu nerăbdare să-mi fac debutul.

Am luat contact cu Sfatul. Președintele e un om tare de treabă. Mi-a strîns mîna și m-a întrebat dacă mă pricep să întocmesc o situație: situația însămințării pe comună. I-am spus că voi încerca. Sînt cinci ceasuri de cînd încerc. E unu, noaptea. Pînă dimineața cred că voi izbuti. Mă simt ca un cîrlan ținut în frîu. Pasionantă trebuie să fie munca de culturalizare într-un asemenea sat.

Am stabilit legătura cu corpul didactic. Oamenii strașnici. Păcat că n-au prea avut vreme să stea de vorbă cu mine. Sînt tare ocupați cu culturalizarea maselor. Președintele Sfatului le-a trasat sarcini concrete în activitatea de culturalizare. Învățătorii se ocupă cu culturile de sfeclă, iar învățătoarele cu cele de hamei. Președintele Sfatului se declară satisfăcut de această activitate. Numai învățătorii, recalculanți, au reclamat raionului că sînt sistematic sustrași de la organizarea cursurilor școlare și a celor de alfabetizare.

Astăzi, întregul corp didactic a fost convocat la Sfat. Mi-am închipuit eu că reclamația își va face efectul. Tovarășul secreteș al Sfatului ne-a „culturalizat” așa cum scrie la regulamentul. Codașii! Nu-i ajutam pe neștiutorii de carte! Nu sprijinim brigada artistică! Nu susținem activi-

tatea căminului cultural! Și, în concluzie, ne-a trasat sarcina: să umblăm din casă în casă, să-i lămurim pe sătenii că e vremea potrivită pentru adusul buștenilor de la pădure.

Ploaie și lapovișă. Dacă o ține tot așa (vremea!) putem organiza o brigadă artistică, întrucît drumurile sînt desfundate.

Primul spectacol al brigăzii artistice, cu următorul program: Punctul 1: desfîlțarea brigăzii. Punctul 2: interzicerea programului.

O iarnă bogată. Nu mai avem analfabeți în sat. Așa rezultă din situații. Avem în schimb mulți neștiutorii de carte. Iar învățătorii își continuă, sub supravegherea Sfatului, opera de culturalizare: întocmim tabele.

Frig, frig, frig... Frig, de turbă! Da, de turbă. De turbă ce ne-a repartizat-o Sfatul! Turba îngheață sub șopron, iar noi... în clase! Tovarășul președinte al Sfatului ne încălzește cu un zîmbet. Ieri ne-a anunțat radios că anul acesta primăvara vine mai repede. Probabil e-o fițiind el ceva dacă își la asemenea angajamente.

Ura!!! A venit primăvara! S-au dezghețat cîmpurile, riurile, căminul cultural, biblioteca satului și școala. Ne putem continua munca culturală cu un entuziasm sporit. Începem cu măsurarea suprafețelor însămințate și continuăm cu predarea rapoartelor către funcționarii Sfatului care au mult de lucru cu reorganizarea arhivelor. Sînt tare obosiți. Bieții de ei, țin ședințe peste ședințe,

ca să hotărască cu ce să înceapă: cu aruncarea vechilor hîrtoage și întocmirea altora noi, sau cu aruncarea celor noi și cramponarea de cele vechi. O dilemă care cu siguranță că-i va scoate din perioada însămințării.

Treizeci de grade la umbră. Păioasele sînt pînă la frîu. Cîrînd vor ajunge la piept. Minunată vară. Întrăm în examene. Copiii, cînd nu zburdă, învață. Așteptăm roade bogate.

Aseară, președintele s-a întîlnit cu agentul veterinar în fața cooperativei. „Tovarășe, a spus președintele, deschidem cîrînd campania de recoltare. Ar trebui să le la rînd gospodăriile oamenilor să vezi care e starea șeptelului”. Veterinarul l-a privit mirat și a ripostat: „Dar ce sînt eu, tovarășe președinte? Învățător?” Nu știu dacă întîmplarea de mai sus s-a petrecut într-adevăr, dar știu că președintele a venit la școală și ne-a trasat sarcina culturală de a verifica șeptelul veterinarului. Azi am avut primul examen cu copiii. L-am ținut „pe viu”, umblind cu ei din gospodărie, în gospodărie. „Ce e asta?” - „Un bou!” - „Cîte picioare are?” - „Patru!” - „Alte proprietăți are?” - „Da! Face treabă numai cînd e mînat din urmă și rumegă tot timpul ideii învechite!”

Dulce naivitate! Copiii din clasa mea vor ajunge cîndva niște admirabili zootehnicieni.

NOTA REDACȚIEI. - E posibil ca, în entuziasmul său, învățătorul din jurnalul căruia am extras însemnările de mai sus să fi comis unele exagerări. Altfel, orice asemănare între faptele relatate în acest jurnal și unele lucruri care s-au petrecut în comuna Saschiz (raionul Sighisoara, regiunea Stalin), nu este cu totul întîmplătoare.

I — Tom Allready primește o misiune ingrătă

Bertha Goldgood, președinta de vîrstă a „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei”, înveșmîntată în costum de epocă, medita tolănită într-un fotoliu. Pe un perete, alături, ațirau portretele Mariei Antoaneta, al lui Hamilton, Bismark, și altor sărmane victime ale istoriei. Din cînd în cînd, președinta le arunca cîte o privire duloasă. Tom Allready, reporterul de senzații al ziarului „The Voice of Stupidville”, o trezi din reveria ei profundă.

— M-ați chemat, miss Bertha. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dear Tom, pregătește-te să devii celebru.

— All right, miss Bertha. Sînt la ordinele dumneavoastră.

— M-am gîndit să schimbăm scopul asociației noastre. Nu vom mai reabilita victimele trecutului, ci victimele prezentului istoric, pomegrite de roșii și de opinia publică. Vreau să întocmim o carte albă prin care să dovedim mărinimoasele intenții pașnice care animă pe conducătorii noștri. Strașnică idee, ai?

— Este, aprobă Tom Allready. Însă nu s-eu tocmai omul potrivit... Eu nu fac politică...

— Lasă, Tom, clipi din ochi cu subînțeles președinta „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei”. Să știi că nu ne vom uita la bani.

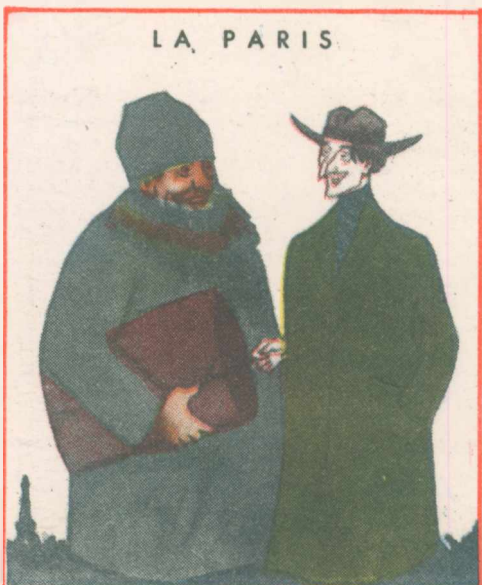
— S-a făcut.

— Dar ai grijă, nu uita că te-a trimis Miss Bertha Goldgood și că ești cetățean al celebrului oraș Stupidville.

— N-am să vă fac de ris, fiți pe pace, răspunse Tom Allready, cărula perspectiva de a întreprinde o lungă călătorie cu fondurile asociației îi suridea...

II — De vorbă cu un filozof

Înainte de a părăsi S.U.A., Tom Allready găsi de cuvînt că ar fi nimerit să stea de vorbă cu unul dintre filozofii americani bine văzuți de cercurile oficiale. Îi găsi la masa sa de lucru, jucîndu-se cu degetele pe o hartă a lumii. Fînd vechi cunoștințe, orice introducere era de prisos.

— Ce te-a apucat, coane Jorj, ca după 30 de ani de Paris să te declari „selecționat”?

— Ce să fac? Alte afaceri nu mai merg!

Desen de GIC SĂVULESCU

— Dear James, ori de cîte ori vin la tine, te văd mereu cu ochii ațintîți asupra globului pămîntesc. Ce părere ai despre credința europenilor că pămîntul se învîrtește în jurul soarelui?

— O ineptie. Pămîntul se învîrtește în jurul S.U.A. Proviđența ne-a însărcinat să cucerim dominația în lumea întreagă.

— Și cum crezi că vom putea realiza acest lucru pe cale pașnică?

— În privința asta sînt de părerea lui Stewart Alsop. Doar cîteva proiectile intercontinentale, și lumea va fi la picioarele noastre.

Am călcat cu stîngul, gîndi Tom Allready, și parcă văzu ca într-un vis urît mutra acra a președintelui asociației, la auzul acestor cuvinte.

— Nu te superi, dragă James, știi... mai există prejudecăți. Nu crezi că ar fi mai bine ca în loc de „dominația mondială” să spunem altfel, de pildă, securitatea lumii libere?

— Fie î consimți filozoful, bucuros că termină o discuție ce i se părea plictisitoare.

III — Planuri... Planuri... Planuri

Tom Allready nu era prea satisfăcut de răspunsurile lui James Burnham și nu știa cum să le interpreteze pentru a le putea folosi în raportul său, pe care trebuia să-l prezinte „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei”. După ce chibzui îndelung, reporterul găsi cu căle să plece în Europa. „Trebuie să înregistrez neapărat declarația unui militar britanic de frunte” — gîndi Tom Allready și se imbarcă pentru Anglia. La Londra, i se indicase persoana mareșalului de aviație sir Phillip Joubert ca fiind cea mai reprezentativă. De aceea, Tom Allready se grăbi să-l cunoască părerea.

— Puteți să ne spuneți cîteva cuvinte despre intențiile pașnice ale guvernului britanic?

— Pe vremea reginei Victoria, flota britanică, care pe atunci era cea mai puternică din lume, a adus pacea. Astăzi, bomba cu hidrogen este aceea care ne poate aduce pacea și posibilitatea de a trăi în pace și pe viitor — îi răspunse Phillip Joubert, repetînd o declarație rostită la microfonul B.B.C.-ului. Tom Allready se inclină respectuos, salută și se retrase.

Trebuie totuși să mai fac o încercare, gîndi el. Am avut ghinion că l-am prins pe mareșal în momente de proastă dispoziție.

Tom Allready reuși să schimbe cîteva vorbe cu generalul Gruenther, care tocmai ieșise de la o consfătuire a generalilor atlantici.

— Care sînt speranțele dumneavoastră de pace, mister?

— În primul rînd, războiul atomic. După cum am spus în repetate rînduri, generalii atlantici vor folosi tot ce le stă la dispoziție în această privință.

— Cum se desfășoară acțiunea atlantică pînă în prezent?

— Very, very well. Însă trebuie să dăm uneori dovadă de multă tărie. În capitalele Europei occidentale bîntuie o molimă; se întărește convingerea că Occidentul se poate bizui pe tratative, în loc să se bizuipe pe forță.

Tom Allready își dădea seama că promise o misiune într-adevăr ingrătă. Și pentru prima oară murmură cîteva cuvinte nu tocmai reverențioase la adresa binefăcătoarei sale, Bertha Goldgood.

Pentru a-și încheia călătoria sa în Europa, Tom Allready avu ideea să plece în Turcia.

IV — Ruga ziaristului

Tom Allready îl văzu pe ziaristul turc Cahit Yalcin tocmai cînd se descălța pentru a intra în moschee. „Procedă și el în tocmai (pentru a nu fi suspectat de idei

anti-mahomedane) și, profitînd de extazul mistic care-l cuprinsese pe ziaristul turc, plecă urechea pentru a-l asculta rugăciunea. „Allah, ascultă suferința păcătoșului tău fiu și potolește-i durerea. Cu cîtă emoție, cu cît interes am ascultat cuvintele feldmareșalului Montgomery! Eu am scris ca și el, că ne punem speranțele numai în arma atomică. Allah, ascultă cu atenție pe fiul tău care se zbate în ghiarele neliniștii. Mi-am adus aminte intrînd în moschee că și rușii au bombe atomice și cu hidrogen. Allah, coboară printre noi, muritorii de rînd, și roagă-l pe mareșalul Montgomery să lămurească că bombele atomice se pot îndrepta numai într-o singură direcție.” Tom Allready nu se miră atunci, cînd, a doua zi, află că rugămîntea de mai sus, ziaristul turc Cahit Yalcin a împărțit-o cititorilor ziarului „Halcit”. Reporterul de senzații își consideră călătoria în Europa ca fiind terminată; mai avea acum de trecut o singură și grea încercare. Pentru aceasta trebuia să se întoarcă în S. U. A.

V — O părere care atîrnă greu

Timp de cîteva zile în șir, Tom Allready căută să ia contact cu persoane influente din conducerea companiilor General Electric, Du Pont de Nemours și Union Carbide and Carbon, interesate direct în producția atomică. În zadar.

— Mister X este foarte ocupat azi. Nu vă poate primi, i se răspundea cîteodată politicos.

— Vezi-ți de treabă, tinere. Nu avem timp de fleacuri, îi spunea o secretară pe un ton întepat.

Tom Allready trase amara concluzie că scopurile adînc umanitare ale „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei” sînt ignorate de unele persoane influente. La primul chioșc cumpără un număr din „United States News and World Report” și zări un titlu scris cu litere mari pe prima pagină: „Bomba cu hidrogen aruncă peste bord gîndurile despre depresiune”. Tom Allready aruncă o privire fugară asupra articolului „Comenzile militare se vor menține la un nivel înalt pe un timp nelimitat. Ele ar putea fi oprite doar de asigurarea efectivă a păcii în întreaga lume, dar aceasta nu se vede nicăieri”.

VI — EPILOG

De îndată ce sosi la Stupidville, Tom Allready, sub pretextul că este bolnav, se baricadă în casă. După cîteva zile, factorul poștal îi strecură o scrisoare sub ușă. Purta inscripția „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei”.

Iată ce conținea:

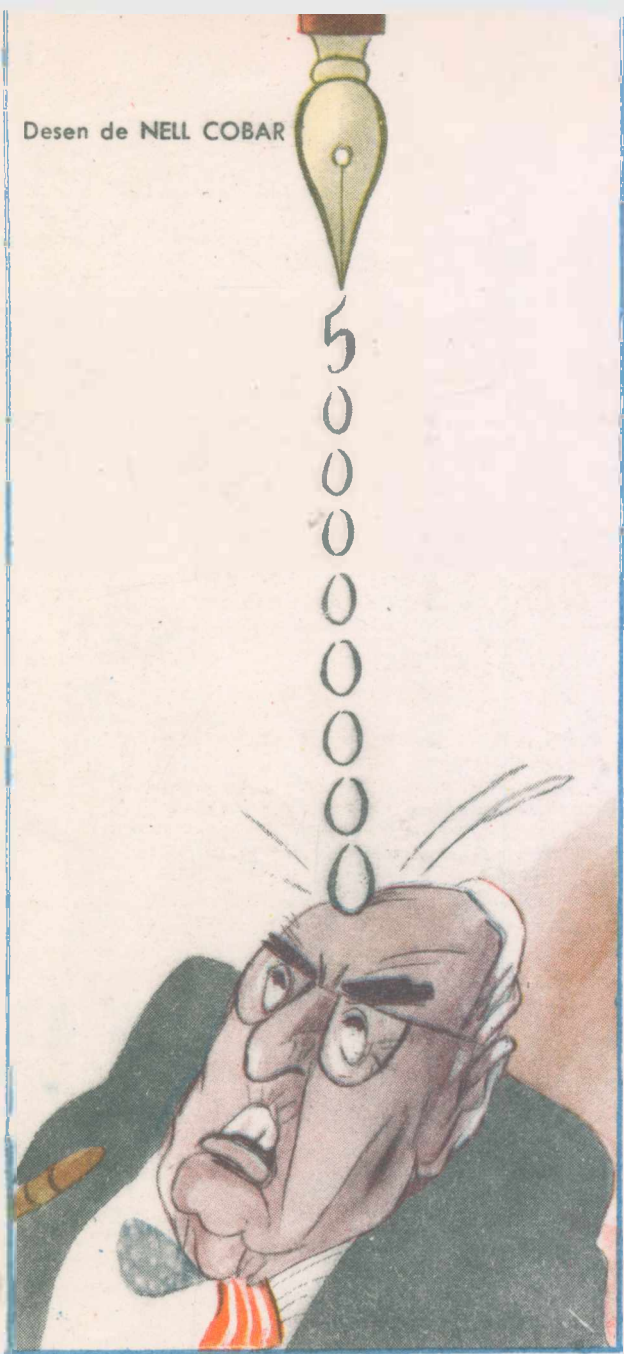
Dear Tom,

Eu, Bertha Goldgood, președinta „Asociației pentru reabilitarea victimelor istoriei”, am fost cuprinsă de indignare aflînd că ai revenit în Stupidville fără însă a ne prezenta un raport asupra călătoriei tale, pe baza căruia să putem reabilita victimele istoriei, pomegrite de roșii. Ai profitat deci de increderea noastră și ai încasat o mulțime de dolari fără nici un drept. Banii înapoi! Iar noi vom reabilita și fără tine pe marii nedreptățiți ai istoriei contemporane. Te sfătuiesc, Tom, să o ștergi cît mai repede din Stupidville, dacă nu vrei să o pîșești și mai rău.

Cu stîmă,
Bertha Goldgood

Desen de H. LERU

IN R. P. CHINEZĂ CONTINUĂ SĂ SE STRINGĂ SEMNĂTURILE PE APELUL DE LA VIENA

IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR IN LUMINA FAPTELOR

Ieftin la țărițe...

Pentru a-și acoperi deficitul comerțului său exterior, guvernul francez a fost nevoit să exporte la prețuri de pierdere, mari cantități de grâu. Ca urmare, a trebuit să urce la începutul lunii iunie prețul plinii, măsură care lovește masele muncitoare franceze și pe care guvernul o justifică prin exportul de grâu arătat.

Sînt unii într-adevăr ieftini la țărițe și scumpi la făină, dar ca un guvern întreg să fie ieftin la grâu și scump la pline, asta nu s-a mai pomenit...

Afară din casă...

După cum scrie „New Herald Tribune” peste 30.000 locatari din 28 de imobile din New York, aparținînd autorităților federale, vor trebui să

semneze o așa-zisă „declarație de lealitate”, prin care arată că nu aparțin nici unei organizații „subversive”. Administrația acestor imobile a primit în acest scop niște formulare de declarație, la care e anexată o listă a organizațiilor progresiste considerate ca „subversive”. Locatarii care refuză să semneze, vor fi pur și simplu evacuați...

După cît se vede, cetățenii din New York care-și permit să aibă idel propriu, nu le pot avea decît... sub cerul liber sau la închisoare. „Home”-ul, altădată atît de slăvit de anglo-saxonii, a ajuns astăzi un monopol al mccarthyștilor.

Paradisul javrelor milionare

Că America și raiul sînt unul și același lucru, se știe de mult.

Toate posturile de radio din S. U. A. au doară cîntecul asta înscris în programele lor și îl difuzează neconștient, pe toate undele. Dar nu se pomenește, firește, în cîntecel, că intrarea în rai nu este permisă decît unui pumn de milionari și nici că milioane de salariați - fără a mai vorbi de milioane de șomeri și de milioane de negri - duc în acest rai o viață de cîine. Pe cîtă vreme cîinii milionarilor nu duc o viață de șomeri. Pentru ei, ca și pentru stăpînii lor, care apreciază fericirea în același fel, America este cu adevărat raiul pe pămînt.

Să vezi și să nu crezi!... Un reporter al ziarului *Australian Post* care a văzut însă minunăția cu ochii, descrie cu admirație - și poate cu o leacă de invidie - traiul javrelor milionare, în felul următor:

„În magazinele care își recrutează clientela în rîndurile cîinilor aristocrației yankee, s-au pus în vînzare rochiile „discrete” care mășchează maternitatea.

Bijuterii, impermeabile transparente, pijamale de iarnă și de vară, lenjerie fină, zgardă de vizon pentru „cocktail-party” fac parte din garderoba oricărui cîine care se respectă.

De asemenea, educația, cultura și fericirea cîinilor sînt asigurate în această mare țară. Există și licee de căței și de cățele, care distribuie și „diplome redactate în limba latină”. De unde putem conchide că în America nu e valabilă zicala:

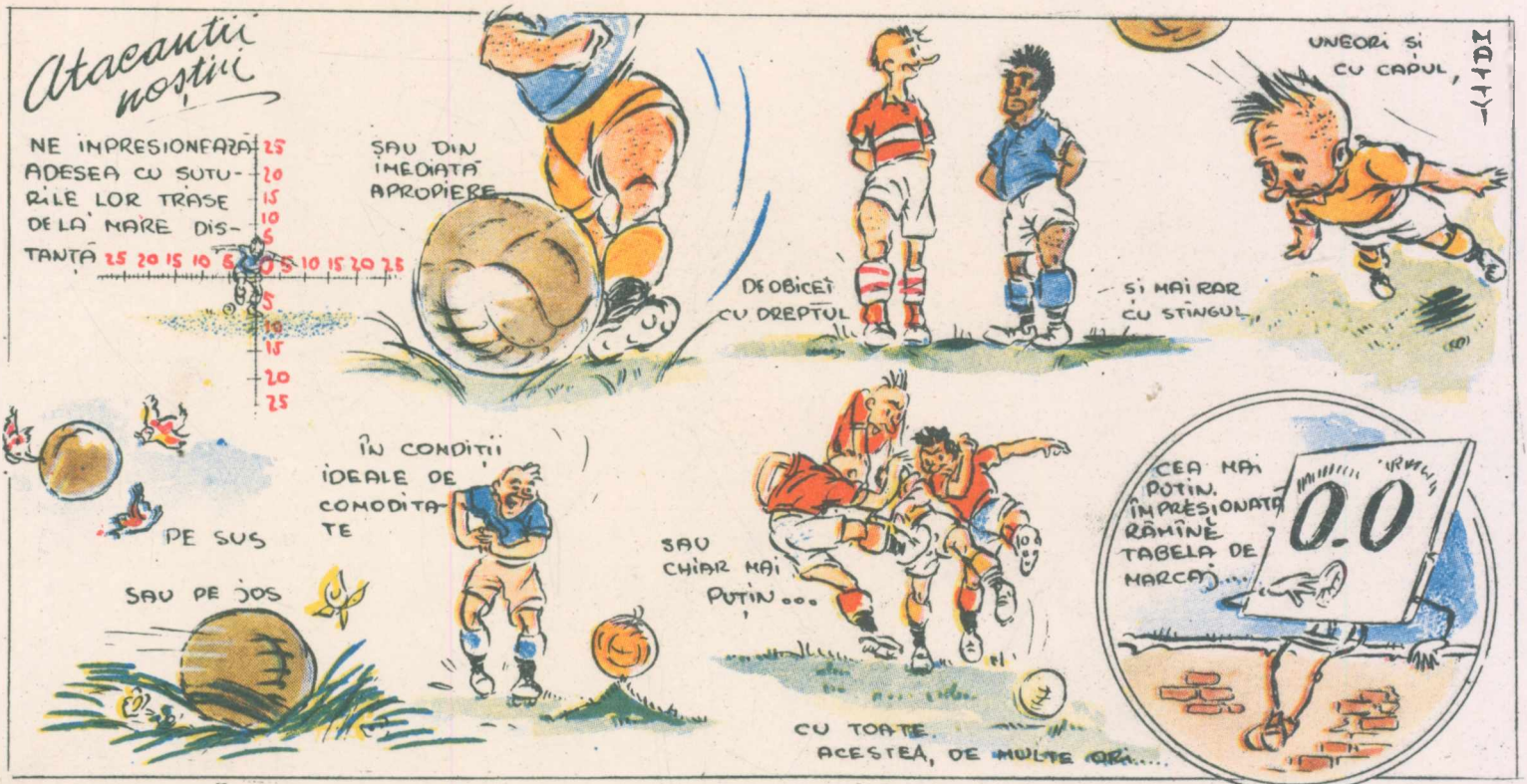
„Viața de om, viața de cîine, cere pline”. Dimpotrivă, e mai avantajos uneori să fii patruped.

DE-ALE LOR

Harold Stassen, fost candidat la președinția S.U.A., în timp ce era anchetat pentru diferite afaceri făcute cu liorările de armament în Pakistan, a fost numit de președintele Eisenhower ministru al dezarmării.

Pe Harold Stassen, pus sub acuzare, Ministru l-a numit la dezarmare. El dezarmă (povestea e concretă) în primul rînd comisia de anchetă.

STIHUS

Desen de MATTY

UN OM SCHIMBĂCIOS

de I. AVIAN

SACHE: Noroc Tăchiță!

TACHE: Ce noroc, care noroc! Am hotărât să bag divorț. Dacă și treaba asta o fi noroc...

SACHE: Cum? ...Ce tot înfrugi acolo?

TACHE: Mă despart de nevastă, frate dragă! E foarte serios și acut!...

SACHE: Tăchiță, m-ai trăs-nit în moalele capului. Și care-i pricina?

TACHE: Nevastă-mea. Nu ne potrivim. N-avem același caracter! Eu îl am pe al meu, dînsa îl are pe al mamei-si.

SACHE: Nemaipomenit! Și cînd a început dandanaua?

TACHE: Ei, a început de mult. Acu', e pe terminate... Adică, propriu-zis, blăstămăția s-a pornit mai virtuos de ieri. I-am cerut să se încadreze.

SACHE: Și?

TACHE: Și dumneaei ține morțiș să rămîna liber-profesionistă la țigae.

SACHE: Ai luat-o prea repede, măi Tăchiță! Ce gîndea? De ieri pînă azi să la femeia o hotărîre? S-o fi lămurit și tu mai întîi!

TACHE: Am lămurit-o, măi, tovarășe, am lămurit-o. Și tocmai cînd să fie de acord, a picat mamei-sa. Și a lămurit-o vice-versa!... Mi-am leșit din pepeni, și i-am strigat de la obraz: „neîncadrată ce ești!” Și tot de la obraz mi-a răspuns mamei-sa. Pe urmă le-am răspuns eu la amîndouă, după aceea, iar de la obraz, mi-au răspuns amîndouă mie, și uite așa, de la un obraz la altul, mă întîlnii cu tine.

SACHE: Ei, lasă, potolește-te! Te vîd infuriat. Calmează-te! Ce naiba, nevastă-ta e femeie de înțeles.

TACHE: E femeie îndărăt-

nică, mă, Sache! Îndărătnică! Ambicioasă! Habar n-ai cine e nevastă-mea!

După șase luni

SACHE: Ce faci, Tăchiță?

TACHE: Amărit, Sache, tare amărit. Bag divorț! Știi, nevastă-mea...

SACHE: Știu, nu vrea să se încadreze!...

TACHE: Dimpotrivă: s-a încadrat!

SACHE: Atunci?

TACHE: Atunci? Ascultă aici la mine: dacă nu lasă baltă serviciul, și asta e mai curînd, o divorțez, neiculiță. Întîmple-se orice, o las!

SACHE: Măi, Tăchiță, măi, tu t-ai smintit de tot. Cînd era neîncadrată, gata-gata s-o lași. Azi e încadrată și iar o lași? Pentru dumnezeu, dar cum trebuie să arate o soție ca să n-o divorțezi? Ce și-a făcut femeia?

TACHE: Ce mi-a făcut? Din pricina dumneaei mă aflu într-o situație... Să intru în pămînt, nu alta!

SACHE: Nu pricep.

TACHE: Ai răbdare și o să te dumirești! Barem tu să ai răbdare, că eu mi-am pierdut-o de tot! Așa... Nu știu ce-a muncit ea pe la fabrică, ce-a făcut, ce-a dres, și acu' două luni, ce să vezi? A fost evidențiată!...

SACHE: Bravo ei!

TACHE: Bravo ei, nu-i așa? Just! Dar chiar în aceeași zi, eu... eu la întreprinderea mea, am fost criticat. Cîteva lucrări rămase în urmă! Înțelegi cum devine povestea: ea evidențiată, eu criticat!

SACHE: Da, și?

TACHE: Cum și? Astea-s la dumneata drepturi egale?... Buun! Adică, vorba vine bun... În sfîrșit... Acu' vreau lîună, dumneaei a primit felicitări, eu am primit o mustrare! Buun! Adică... În sfîr-

șit!... Credeam că o să se potolească dumneaei... Aș! Trec două săptămîni, ei l se publică poza în ziare, mie la colțul satiric la gazeta de perete...

SACHE: Bine, dar...

TACHE: Care bine? Unde vezi tu bine? Pentru asta m-am zbatut s-o încadrez? Să-mi creze complexe de inferioritate? Buun! Mai departe. Îți inchipui cumva că s-a liniștit? Nu! Săptămîna trecută, dumneaei a primit un premiu...

SACHE: Și tu?

TACHE: Și eu am primit un avertisment! Trei întîrzieri și o absență nemotivată! Ce zici ce condiții creează dumneaei pentru armonia conjugală!...

SACHE: Bine, dar...

TACHE: Iar bine, măi, Sache? Pe cîntea mea ești bolnav de ochi: unde-i rău vezi bine, și unde-i bine vezi dimpotrivă. Îmi faci nervii! Ce naiba, un chiștoc de soție, să-și jignească soțul în asemenea hal? Să-l provoace pe tăcute la întrecere? Și soacră-mea s-o facă pe comisia de întreceri? Să-mi scoată ochii cu succesele fiică-si? Ce naiba, m-a luat de ginere sau de fruntaș? Acu', tu mă cunoști, nu c-oș fi gelos pe destoinicia nevastă-mi, dar pentru ce să mi-o ia înainte? Da, sau ba, soția e obligată să-și urmeze soțul? Ce înseamnă „să-și urmeze”? Adică întîi soțul, și în urma lui consoarta! Lîmpe! La dumneaei e pe dos!...

SACHE: Bine, dar...

TACHE: Așa nu mai merge! Sau, sau! Sau renunță la slujbă, sau renunță la mine. E femeie rea, măi Sache. Îndărătnică! Ți-am mai spus eu odată: habar n-ai cine e nevastă-mea!

După alte șase luni

SACHE: Noroc, Tăchiță. Tot amărit?

TACHE: Amărit? Vesel!

SACHE: Te pomeniști că-a renunțat nevastă-ta la serviciu!

TACHE: N-a renunțat de fel.

SACHE: Aoleu! Și-ai divorțat!

TACHE: Ce tot vorbești? Să divorțez? Dar cite soții în funcții de director-adjunct cunoști dumneata, amice?

SACHE: Zău, mă? Soția ta, director-adjunct? Felicitările mele. Și tu, măi Tăchiță? Tot cu avertismentele și cu întîrzierile te ocupi?...

TACHE: Fosta-i lele! Acu' sîntem în întrecere. Destoinicie și punctualitate... Pe tăcute. Luni dimineață s-a trezit ea la șase fără zece, eu la șase fără douăzeci. Marți s-a trezit ea la șase fără douăzeci, dar io luasem eu înainte: la cinci jumătate!

SACHE: Și soacră-ta?

TACHE: Ea ține loc de deștepător!... Aseară, de îndrîjiți ce eram, nici nu ne-am mai culcat. Ne pîndeam unul pe celălalt! Să nu întîrziem la serviciu...

SACHE: Ce tot spui, domnule...

TACHE: Ce mai... Am fost evidențiat, premiat!...

SACHE: Vole bună, cum s-ar zice! Ea director-adjunct, tu evidențiat, premiat! Te ții scal după ea! Nu te lași deloc.

TACHE: Cum să mă las, mă Sache, cum să mă las? Păi, să știu de bine că mor și nu mă las pînă... pînă n-o vîd director plin. Păi dacă e s-o recunoaștem, eu de multe ori țiam spus: habar n-ai cine-i nevastă-mea!...

MUZICA

de AUREL SCHWARTZ

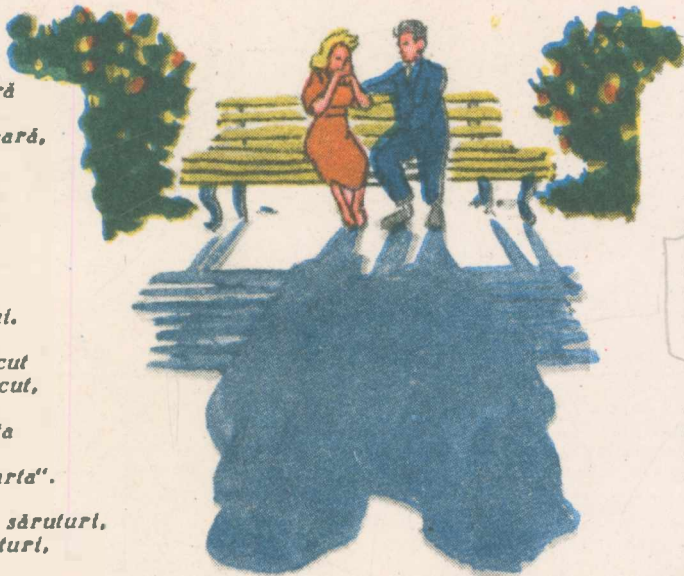
UȘOARA

Nu caut să o măbat cu apă chioară
așa că prezentarea-i rezumată:
un parc, o bancă, trandafiri, o seară,
și un băiat îndrăgostit de o fată,
ca-n textele de muzică ușoară.

Bătatul, cum s-ar spune, în tîbtre
era superficial - cum sint destul.
I-a spus o poezie - a nu știu cui,
și fata înlemnise de ulmire
crezînd, mă rog, că s'aversurile lui.

Ea nu-l știa de mult. Dar l-a plăcut
din clipa cînd în parc s'au cunoscut,
cînd fata a simțit, de pe atunci,
că numai lîngă el o duce-o soarta
fiindcă-avea bătatul gene lungi,
ochi negri și pantofi de la „Romarta”.

Apoi, pe-o bancă, printre dulci săruturi,
în cîntece de plopt și zbor de fluturi,

oisară fericirea de-a avea
un cuib, într-o căsuță, la șosea.
A fost o seară-atît de minunată...

Dar el, a doua zi, s'a întîmplat
că s'a îndrăgostit de o altă fată
și ea, la rîndul ei, de un alt băiat...
O, dragoste mărunță și ușoară
o, foc debil care te stingi în zori
de ce te aprinzi în fiecare seară
în inimile-acestor pierde-vară
că doar știi, foarte bine, că ai să mori.

Dar mulți iubesc arzînd și sint iubiți.
Și pentru dragii mei îndrăgostiți
aș orea să strig în orice colț de țară:
să nu uitați, prieteni, niciodată,
că dragostea din noi adevărată,
e o comoară scumpă,
o comoară,
și nu un text de muzică ușoară!

Dragă mămico,

Nu ți-am scris ieri cînd am ajuns aici
în stațiune, pentru că n-am mai știut cum
mă cheamă, nici pe mine, nici pe tine, de
oboseală. Nu sîi îngrijorată de acest de-
but, ciudat pentru un concediu de odihnă.
Totul s'a aranjat acum, dar după multe și
felurite peripecii.

Am ajuns aici pe la 4, obosite de drum
(barem colega mea, Geta, era frîntă, că-i
face rău trenul). În gară ne aștepta un
trimis al administrației, care ne-a înșăfat
bagajele și ne-a condus la birou. Eram
mișcate de această grijă, dar și mai mișcate
am fost cînd ne-a taxat cu 15 lei de căciulă,
adică de geamantan. Cum respectivul nu era
taxi, n-avea pătrățele, nici contor de ve-
rificare, și mai era, del și trimis al admi-
nistrației, am oftat și am plătit. Adminis-
trația ne-a repartizat o cameră cu două
paturi în vila numărul 5. Cu proprii forțe
de data asta, ne-am cărat geamantanele la
vilă. Dar aici nu avea liberă camera re-
partizată de administrație. Tot cu proprii,
dar scăzute forțe, ne-am rostogolit cu ge-
amantanele înapoi la administrație. Ne-a
repartizat altă cameră, cu un singur pat.
Bun și asta. Numai că nici camera asta
nu era liberă... Mamă dragă, nu te necăși,
dar am făcut drumul vilă-administrație și
retur, în total de șase ori, cu geamanta-
nele tîrîș după noi, sau, mai bine zis, noi
tîrîș după geamantane. Buba era că sche-
ma administrației nu corespundea cu cea
a vilei, telefonul nu funcționa, iar noi ser-
veam ca purtători de cuvînt între cei de
la administrație și cei de la vilă. Pînă la
urmă s'a găsit cameră și pentru noi, de
data asta cu trei paturi. Am deschis ușa
și am intrat. O odale splendidă cu trei
paturi și într-un pat, un bărbat în pijamă!
Am rămas toți trei tablou. Noi am spus,
roșîndu-ne ca două cireșe: - Bună ziua,
scuzați, ni s'a dat camera asta.

- N-am nimic împotriva - ne-a răspuns
el, trăgîndu-și cuvertura pînă peste nas.
El, de sub cuvertură, noi de lîngă ușă,
am continuat conversația, pînă ne-am pus
de acord care pleacă și care stă. El avea
tren seara, și, pînă atunci, ne-a poftit să
ne simțim ca la noi acasă. Noi am luat loc
pe scaune, am închis ochii cînd s'a sculat
din pat, ne-am întors cu spatele cît s'a îm-
brăcat, și am asistat apoi, cumînți, cu mîinile
la piept, cît și-a făcut bagajul. I-am admirat
obiectele de toaletă, echipamentul de sport
și iar am închis ochii discret, la articolele
delicate de lenjerie. În fine, „Bună seara,
petrecere frumoasă, drum bun” și s'a dus.
Noi am căzut pe paturi ca niște butuci și
nu ne-am sculat pînă azi, cînd îți scriu.
Avem o cameră care merita lupte, zbu-
cium sufletește și concursuri nescontate de cros

cu obstacole, ca s-o căpătăm! Amănunte
în scrisoarea viitoare. Acum mergem la
cafea cu lapte. Mie o foamee!

Te sărută, fetița ta,
Rodica

Mămico dragă,

Tare e frumos aici! Cum îți spuneam,
avem o cameră de ține mîla să te uiți la
ea! Carpete persane pe jos, așternut ca
zăpada, pleduri moi și pufoase, roz-pal,
perdele de tul, fluturînd ca spuma în adie-
rea cu miros de brad, baie cu apă caldă
și rece, într-un cuvînt, o vacanță și jumă-
tate! Sintem foarte mulțumite, dar pesemne
că n-avem gust rafinat, și, ca niște naive,
ne scoatem pantofii la ușă, să nu murdă-
rim pe jos. Se pare că pe alții îi supără
monotonia culorilor palide ale carpetelor,
pledurilor și așternutului, așa că vin și
le împodobesc cu variate modele de noroi
de pe bocancii cu care cutreieră munții.
De asemenea, se pare că simțul lor estetic
e deranjat de ciucurii covoarelor, pe care
ii tale cu multă dibăcie.

În privința mîncării, sîi liniștită, e multă,
multă și bună, iar eu o mîncîc cu o poftă de
lup! E de speriat ce ține și cu pofta asta
de mîncare la munte! Unii mîncîc și
tăcîmuriile. Așa s-ar crede, pentru că se
întîmplă să dispară. Unul a înghițit chiar
și o carpetă, care nu s'a mai găsit după
plecarea lui.

Te las, mergem în excursie!

Te sărut dulce,
Rodica

Mămicule dragă,

Asta o să fie o scrisoare amănunțită,
pentru că timp am berechet. Sint de gardă
lîngă radiator, usuc lucrurile. Nu te spe-

ria, nu e chiar atît de grav, numai că
ne-am găsit camera înundată de la baia
vecinului de sus, care lăsase robinetul
deschis, cînd am plecat toți în excursie.
Acum stau în trening și păzesc să nu se
pirleaască rochiile, în timp ce Geta stoarce
apa din așternut. Asta nu era în progra-
mul de distracții. De fapt, trebuia să mer-
gem la cinema. În oraș, că aici la noi am
avut aseară film cu floricele. Cu floricele,
fiindcă din tot filmul n-am putut admira
decît florile zugrăvite pe perete, adică
zugrăveala pe care o vedem și ziua, gra-
tis. După aceea a fost dans și am auzit
niște plăci cu totul noi pentru mine:
Charleston și O, Dona Clara. Cuvintele nu
le-am înțeles, că hîrliau plăcile, dar cred
că erau instructive. Am prins numai: „Al
trupul plin de flori”. Săraca Dona Clara!...
S'a făcut tîrziu, s'a răcit caloriferul și
pijama nu mi s'a uscat. Ce mă fac?

Te sărut cu drag,
Rodica

Dragă mamă, m-am întors de la cafeaua
cu lapte și îți scriu în grabă înainte de a
mă culca. Nu te alarma, nu sint bolnavă,
mie numai tare somn. În camera din
dreapta au venit patru băieți de viață,
plini de vervă și fantezie. Din păcate își
manifestă aceste însușiri noaptea, cînd se
dedau la diferite ocupații artistico-spor-
tive, dansuri negre cu tam-tam, bătut pe
scaune, lupte greco-romane, mese răstur-
nate, paturi demontate, celelalte zgomote
neidentificate. Cînd obosesc, își pun cear-
șafurile în cap și ies pe terasa comună,
să facă pe stafiile la ferestrele vecini-
lor! Mi-a pierit și pofta de mîncare! Așa
că încerc să dorm ziua cînd stau ei mai
liniștiți, fiindcă nu sint acasă.

Te pup,
Rodica

Mamă dragă,

Mîine se termină concediul meu. Îmi
pare rău că plec, căci a fost minunat.
Băieții care strigau noaptea au răgușit în
două zile, așa că am avut liniște.

Dragă mamă, știu că Sandu, Andrei și
Lenuța, pleacă mîine în concediu. Arată-le
scrisorile mele. Nu de alta, dar ca să-nvețe
un principiu: atunci cînd pleci la odihnă,
ai grijă să nu obosești pe alții.

Te sărut,
Rodica

Pt. conf.

ERNA ALBU și LIDIA COSMULEY

Onorată Comisie de litigii

Nu e just, pe cinstea mea de vainburș cu trecut, nu e just! Să fiu al mamei și al tatălui dacă știu ce vreți de capul și de zilele mele. Capul, cum vedeți și dumneavoastră îmi este pe umeri și nu la afaceri. Iar zilele mi le petrec la restaurantul „Tîrnave”, unde nu sînt beat decît în timpul serviciului. Și asta, nu așa, dintr-o dată și pe nepusă masă, ci litrișoară cu litrișoară, plus cîrnașii șterpelii de la bufetul tovarășei Marin Ana cu care, uite, jur, n-am nici în clin nici în mîncă. Oare, cine a mai văzut cîrnași cu clin și cu mîncă? Și apoi, nici nu e în specialitatea mea. Specialitatea mea e vinul, onorată comisie, sau tribunal, sau... nu știu cum să mai spun ca să mă credeți pe cuvînt în tot ceea ce declar. Pot aduce dovezi că pe eticheta sticlelor vîndute de ospătarul Bularcă la prețul de 16 lei kilogramul în loc de 10,45 scria: „Vin negru”. Păi, cum să-l fi vîndut la alb?

Onorată comisie, întreb și eu că am de pus o întrebare: va să zică, dacă lucrez într-un colectiv de 7 oameni, și are cine împărți paguba, să nu-mi pun deoparte și eu, seara, la încheierea stocului, vreo 10 sticle de băutură pentru că și mîine e o zi? Doar nu am pus deoparte 25, că nici nu știu să număr pînă așa departe. E vina mea că le-a găsit tovarășul casier David ascunse în raft și în butoiul de bere, și că mi-a trîntit un proces-verbal pe care l-am iscălit prin punere de deget? Și ce-l dacă am pus, colo, un deget? Bine că n-am pus mîna pe el, să-l fac zob, că tot eram eu responsabil ca fiind în stare de ebrietate. Vinovat e cel care era responsabil la „Tîrnave”, și responsabil mai e și acum, că a cocoloșit lucrurile. Că dacă nu le cocoloșea, nici responsabil nu mai era, cu minusurile zilnice de casă, la care minusuri eu nu mă bag, fiind de domeniul aritmeticei cu care nu întretin relații de familiarism.

Onorat tribunal, mai spuneți că eu am făcut să explodeze trei butoaie cu bere. Ei, și ce? Mai întâi, că n-au explodat decît două, și apoi, că singurul butoi care a explodat plin cînd i-am băgat acid fără manometrul de presiune a alcoolului, a explodat pentru că era ceva putred pe acolo. Nu, nu în colectivul restaurantului, că acolo toți se au ca frații. Putred era fundul butoiului cu bere, care bere s-a vărsat și o recunosc. Eu, onorați tovarăși, recunosc orice picătură de alcool care se vărsă, dar nu recunosc nimic din ce s-a băut. Drept care vă rog să... mențineți la unitatea pe care o deservesc în prezent, restaurantul „Tîrnave”, asigurîndu-vă că și în viitor îmi voi îndeplini serviciul ca și în trecut. În plus, îmi iau angajamentul să învăț să număr pînă la 225, ca să aflu și eu cîți lei mi-au rămas de pe urma celor 10 sticle de „Crușon” greșit calculate de tovarășul Nicolaev, funcționar la Trust. În speranța că veți recunoaște justetea prezentei declarații și că veți proceda cu mine așa cum merit, rămîn al dumneavoastră,

Cu respect,

Moldovan Ion

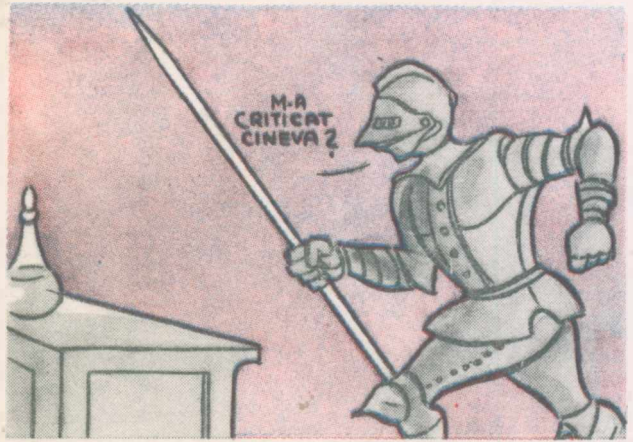
vainburș la restaurantul „Tîrnave”
T.A.P.L. nr. 2 București

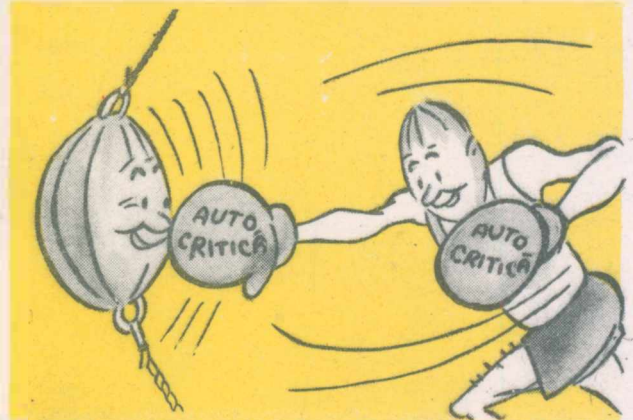
CASA DE ODIHNĂ: — Eu cînd mă odihnesc?

Desen de GH. CHIRIAC

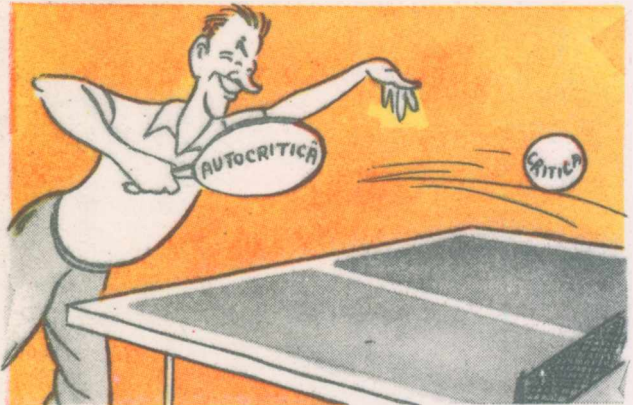
CUM PRIVESC UNII AUTOCRITICA

Unii se pregătesc special pentru ea...

Alții o privesc din punct de vedere sportiv: se auto-boxează.

...sau resping orice!

Unii transformă critica în autopledoarie...

Alții o privesc ca pe o extracție dureroasă la care nu se decid.

Desen de NELL COBAR

FILOZOFIE BACHICĂ.

de FLORIN IORDĂCHESCU

MOTTO:
Am un leu
Și vreau să-l beau

„Există'n toate o măsură”
O spune un citat latin
Dar nu sînt lămurit deplin
Cum îl aplci la băutură.

Cît poate omul bea odată?
Un țap, o halbă, un butoi?
O damigeană ori un toi?
Care-i măsura indicată?

E după mine o eroare
Să stabilești măsura X
Cu conținut egal și fix
Neadaptată la licoare.

Cum o să beau, de pildă, vinul
Intr-o ceșcuță de cafea?
Să beau și berea tot din ea?
Mai bine îmi blestem destinul!

De-aceea, zic, vocabularul
L-am comprimat, scoțînd din el:
Cinzeacă, toi și păhărel,
Ceșcuta, litra și paharul.

Am stabilit, ca să se știe,
Măsura minimă: stacana,
Iar cea mai mare - damigeană,
Cu corectioul „Să mai vie!”

Șt'n aste limite fixate
Eu schimb măsura, n-o mențin:
Iau damigeană pentru vin,
Nu litru'n sticle infundate;

Nici halba pentru sprîț sau bere,
Ci seria de șase „rect”
O serie înseamnă deci,
Volumul minim de plăcere.

Este de fapt și un tratament
Pe care organismul cere
Cu polvitamina B. R.
Și doze V.I.N. concomitent,

Deși în astfel de momente
Pămîntul mi se pare mic
Și simt la fel cu Copernic
Că se noîrtește realmente.

O simt pe stradă mai ales
Cînd, fiindcă-i prea îngust trotuarul,
Copacul, gardul, telinarul,
Îmi tale drumul mult prea des.

Acasă, alte neplăceri!
Cîcăltoarea mea neastă
Mă ciocăne mereu în teastă,
Cum s-a nîtmplat de pildă ieri.

Venînd cu acuzări stupide,
Că mi-am bătut palton și ceas,
Pantofii, chîrta și ICAS,
De parcă aste-ar fi lichide!

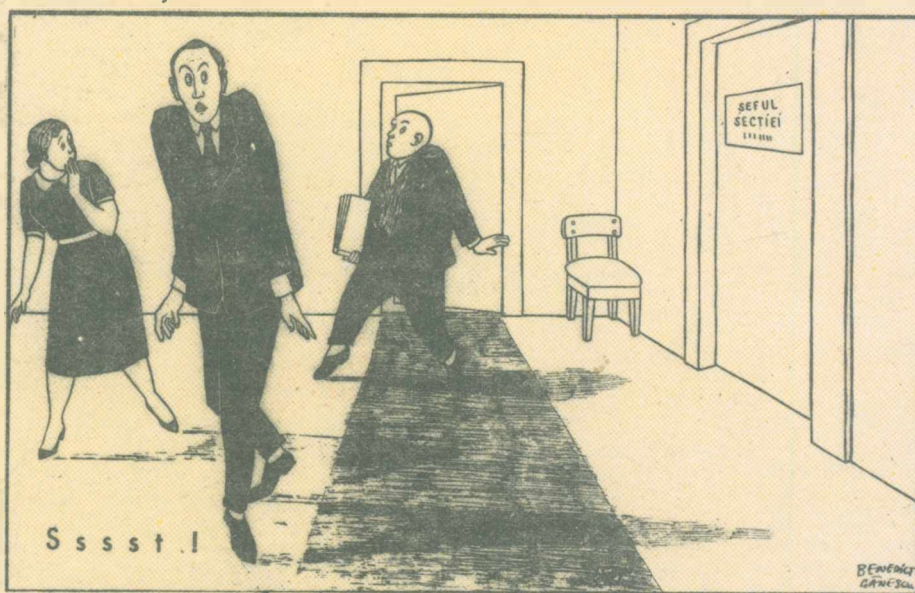
Iar la birou cînd vin cu chef,
Această mică deperiere
Nu e trecută sub tăcere
Ci este scoasă'n relief.

Și cînd întîrziți dimineața
Mă oad pe tabla neagră pus:
Ce-nseamnă un sfert de ceas în plus
Sau minus în raport cu ora?

Și taptul ăsta mă deprimă,
Că după ce sînt criticat,
De pe tablou am fost tăiat
Și n-am primit, ca alții, primă.

De aceea nu mă dumiresc
Cum să preîntîmpin lobitura:
Să nu mai beau? Să scad măsura?...
Păi, merită să mai trăiesc?

UN ȘEF CU AUTORITATE

Desen de BENEDICT GĂNESCU

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

- De ce în gara Jibla și la Sfatul popular din Călimănești este, în cursul nopții, lumină electrică, dar pe drumul care duce de la gara Jibla la Călimănești, nu e?

- Pentru că, în cursul nopții, pe acest drum nu umblă nici un șef local. Umblă numai niște persoane care, după ce coboară din tren în gara Jibla, trebuie să se ducă pe jos pînă la sanatoriul din Călimănești.

- Și?

- Și se... duc!

- Cine? Cei vinovați de această situație?

- Nu. Aceștia se duc la casierii să-și încașeze lefurile. Uneori se mai duc la regiunea Pitești spre a cere să fie avansați.

- Și s'avansați?

- În orice caz, retrogradați nu s!

- Dacă „Întreprinderea de stat pentru gospodărirea apelor în agricultură” din Arad a executat în august 1954, în comuna Periam (raionul Sînnicolaul-Mare), o lucrare la digul de apărare contra inundațiilor Mureșului, cine și cînd trebuia să plătească cei 270 de lei cuvenii celor cinci oameni care au făcut lucrarea?

- Numita întreprindere, și imediat!

- Exact. Dar știți ce s-a nîtmplat?

- Știu. Numita întreprindere a susținut că banii trebuie să-i plătească Direcția agricolă a Sfatului popular regional Arad, iar această direcție... după ce l-a purtat pe tovarășul Liviu Maxim din Periam, cu vorba, aproape un an, pînă la urmă l-a și pierdut omului statul pentru plata celor 270 de lei. Bineînțeles, cheltuielile făcute de Liviu Maxim cu numeroasele deplasări cu trenul de la Periam la Arad și înapoi,

și iar la Arad și înapoi, au depășit cu mult suma pentru care s-au făcut aceste deplasări.

- Da. La numita întreprindere și la numita direcție sînt unii funcționari... depășiiți de sarcinile lor, deci pe schemele respective sînt necesare unele... deplasări.

- Dacă în orașul Panciu (reședința raionului cu același nume din regiunea Birlad), șoseaua care leagă orașul de restul raionului este atît de stricată pe porțiunea de un kilometru, de la centru pînă la marginea cartierului Crucea de Jos, încît toate autovehiculele care trec pe-aci se strică, iar rîul Șușța e numai la 800 de metri, cu ale sale cariere pentru extragerea balastului de pietriș din rîu (cu care pietriș s-ar putea astupa gropile șoselei, dar nu sînt astupate), ce e de făcut?

- E de făcut un tabel de persoanele care se dezinteresează de această problemă: 1. D. Drăgoi și 2. N. Iliescu, președintele și secretarul Sfatului popular raional; 3. G. Simionolu, șeful secției drumuri a sfatului raional; 4. G. Fluture și 5. Virgil Niță, președintele și secretarul sfatului popular orășenesc; 6. Pușcă Elena, deputată a cartierului Crucea de Jos.

- Tabelul e gata.

- Plus un tabel de persoanele răspunzătoare care se dezinteresează de repararea șoselelor care duc de la Panciu la Diochetei, la Movilița și la Soveja.

- Și ce să facă persoanele din aceste tabele?

- Să se ocupe de repararea acestor șosele, nu să umble cu... șosele și momele!

Unele întreprinderi, din cauza unei proaste planificări a concediilor dezorganizează munca.

- Tovarășe, solvează-mă! La București mi s-a spus că registratura e aici!

Desen de E. ARNO

osebite de alte materiale care sînt mult mai grele (un kilogram de oțel este aproape de opt ori mai greu decît un kilogram de apă)."

Afirmățiile de mai sus nu par să fie tocmai bine... cîntărite.

Cauza pentru care kilogramele tovarășului inginer Bedighian nu au, toate, aceeași... greutate, trebuie desigur căutată în... ușurința cu care a fost scris articolul.

Stoian Ion
București

Revista *Tinărul Scriitor* publică în nr. 3 o poezie semnată Horia Aramă și intitulată „Despre o cucă cu dor de ducă”.

„Cuca” din această poezie e un... cuc de sex feminin și e o specie foarte ciudată, deoarece puii ei nu sînt cucii, ca toți puii de cucii. Sînt... pisoi. În strofa a 15-a, „cuca” poetului Aramă se adresează puiului ei astfel:

*N-ai decît
rămii aici.
Dar să nu mă contrazici,
Ziti!
Ce să mai spună cititorii!*

Ion Marinescu
Călan, Hunedoara

„Dicționarul limbii române literare contemporane”, din care a apărut recent volumul I cu literele A, Ă, B și C, spune în „Cuvînt înainte” (pagina XII, rîndurile 7-9 de jos) următoarele:

„Dicționarul de față nu este, desigur, fără lipsurile inerente unei lucrări de caracterul acesta. Semnalarea acestor lipsuri de către ma-

sele cititoare va fi de mare folos pentru îmbunătățirea edițiilor ulterioare ale lucrării”.

Răspunzînd acestui apel, semnalăm următoarele:

Cuvîntul *anecdota* (pagina 88), pe lângă cele două înțelesuri arătate în dicționar („istorioară

hazlie... etc... care se transmite mai ales pe cale orală” și „întimplare deosebită” ar mai avea un al treilea înțeles, care ar putea fi formulat: „gen literar-gazetăresc, scurt, în proză sau versuri”, precum și un al patrulea înțeles: „în literatura dramatică și în vorbirea medliilor teatrale, subiect, acțiune, fabulă”; exemplificări: „anecdota piesei e următoarea: Ion iubește pe Maria, dar părinții fetei se opun la căsătorie; și „în cadrul acestei anecdote cresc personajele cutare și se rezolvă conflictul cutare”.

Observația de mai sus nu e o... anecdotă. E semnalarea unei realități lingvistice.

Cuvîntul *calambur* (pagina 314) e explicat în dicționar astfel: „loc de cuvinte întemeiat pe echivoc, pe deosebirea de sensuri a unor cuvinte similare ca pronunțare”. Dar nu se dă nici un exemplu. E o lipsă. Viitoare ediție a dicționarului o va putea repara... exemplificînd. Desigur, precizînd totodată că genul calamburului, care e incontestabil un joc de inteligență, minor dar

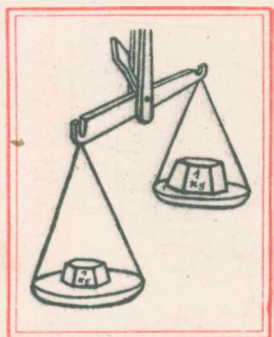

de inteligență, cultivat în literatura noastră și de către scriitorii progresiști ca Hașdeu, Alecsandri, Caragiale, Anton Bacalbașa, Topirceanu, etc, a fost oarecum compromis prin uz și abuz, fără spirit și fără decență, de către scriitorii și publiciștii... calamburghezi.

C. Cr.

În ziarul *Scinteia Tineretului*, nr. 1840, la rubrica „Colțul științei și tehnicii”, în articolul intitulat „Mase plastice”, semnat de inginer L. Bedighian, se spune:

„Masele plastice sînt materiale foarte ușoare, un kilogram de masă plastică avînd cam aceeași greutate ca și un kilogram de apă, spre de-

ÎN TEPII URZICII • ÎN TEPII URZICII • ÎN TEPII URZICII • ÎN TEPII URZICII

Fabrica de bere „Grivița” din București, aplicînd greșit dispoziția de-a scoate din uz toate sticlele de bere cu embleme vechi, ce le are în stoc, scoate din uz și sticlele... cu noua emblemă. Ba, într-un mod original spărgîndu-le.

Cînd unitățile O. C. L. Alimentara din raionul Grivița Roșie, care vind consumatorilor bere la sticlă „pentru acasă”, vin la fabrică să ia altă bere, sticlele aduse goale sînt supuse unui control, iar pe cele... ciobite puțin la gură, personalul fabricii le... sparge. „Le... scoate din uz”! (Dispoziția spune altfel: aceste sticle să fie restituite unităților O. C. L. care urmează să le plătească).

Greșit procedează și aceste unități O. C. L. din raionul Grivița Roșie: nu controlează sticlele, cînd le sînt aduse goale de către consumatori. (Dar se... supără cînd fabrica vede defectele sticlelor). Și se aleg cu sticlele... sparte.

Fiindcă nici fabrica nici alimentarele nu procedează bine în privința acestor sticle sparte, urmează ca... oalele spar-

te să le plătească... fiecare după vină.

În orașul Bistrița (reședința raionului cu același nume din regiunea Cluj) funcționează Casa raională de cultură „G. Coșbuc”, sub îndrumarea Ministerului Culturii, într-o clădire care e proprietatea acestui minister.

Fără aprobarea ministerului, dar cu consimțirea organelor locale, s-a mai instalat în această clădire un cinematograf iar „Aprozarul” își depozitează acolo cartofii, varza și castraveții. Aceste întreprinderi stînjesc serios spațiul și activitatea Casei de cultură, care are nevoie de scenă, săli de repetiții și de alte încăperi, pentru cercurile de teatru, pentru cor, orchestră simfonică, orchestră populară, orchestră de copii, cerc coregrafic, literar, plastic, etc. și de magazii pentru rechizite.

Aprozarul și-ar putea depozita zarzavatul într-o fostă moară, iar cinematograful s-ar putea muta într-o fostă sală de

cinema. Dar ambele întreprinderi refuză. Mai mult: nu numai că nu pleacă numiștii chiriași gratuit. Dar a mai și venit la această Casă de cultură, încă un... proprietar. Întreprinderea de locuințe și localuri.

Pentru soluționarea numeroaselor probleme pe care i le pun numiștii ei chiriași și proprietari, Casa de cultură se adresează de un an feluritelor organe locale fără nici un rezultat. În consecință, - cere ajutorul „Urzicii”. Și „Urzica” i-l dă. Publicînd cele de mai sus.

Dacă nu se rezolvă, publicăm în numărul viitor, o fabulă veche, într-o versiune nouă: „Ariciul și Sobolul”!

În stațiunea balneară Călimănești, confortul necesar vizitatorilor e asigurat prin sistemul compensației. Adică, atunci cînd lipsește un lucru, există în schimb altul.

De exemplu, dacă la magazinul Metalochimic din localitate nu se găsesc sticle și dopuri

pentru păstrarea apelor minerale cu care fac cură suferinții de ficat, la același magazin se găsesc în schimb... felinare fără sticle, care zac nevîndute de doi ani.

Dacă nu există în oraș, în materie de sticlă, decît felinare cu care n-au ce face bolnavii de ficat, orașul este în schimb... radio-ficat. Are, nu una, ci două stații de radio-amplificare. Și dacă stația de la C. C. S. hîrție supărător, din pricina plăcilor uzate, în schimb stația de la Sanatoriul Ministerului Sănătății hîrție supărător, transmițînd... alte plăci uzate. Singurul avantaj e că ambele stații transmit în același timp, deci nu poate fi ascultată nici una. Vizitatorii ar vrea în schimb să asculte, la aceste stații, cîntecul „una și bună”.

„Teoria compensației” o aplică și unii tovarăși de la unele secții și sectoare ale Combinatului metalurgic Reșița.

De pildă, dacă laboratorul central de chimie are, într-o anumită lună, mai puțină hîrtie meta-

lografică, în schimb, în aceeași lună, maiștrii Beresneac Francisc, Dobre Marin și Pechmaer Anton au, în sectoarele lor... mai multe... rebuturi.

Dacă secția „scularie” nu livrează „turnătoriei de oțel rapid”, două comenzi de matrițe, de o jumătate de an, în schimb, sectorul „laminoare” nu livrează „Fabricii de mașini-unelte”, din Bocșa Română și Uzinelor „Steagul Roșu”, niște sortimente, de... un an.

Dar dacă unii tovarăși de la acest combinat aplică această teorie a compensației, sînt în schimb alții mai numeroși care... n-o aplică. Și e o compensație.

(După corespondențe de la tovarășii: C. Ianculescu, București; A. Mișina, Bistrița; Ion Ștefănescu, București; Straton Nicanor, Lugoj).

URZICA NOASTRĂ,

La noi, la G. A. S. Buzău, avem diverse sorturi de sămînță. Cele bune se păstrează în magazine, iar cele rele de... către conducerea gospodăriei. Așa este cazul inginerului-șef Sava care este o sămînță de... chiabur.

Ce e drept, el este foarte priceput. Dar nu la agronomie, ci la... înjurături. Această „pricepere” și-o arată față de sportivi, în special față de echipa de handbal fete și cea de fotbal despre care afirmă că n-are nevoie în cadrul G.A.S.-ului.

Acum, Urzico, te rugăm să ne înveți cum să-l transformăm pe inginerul Sava într-o minge. Adică să-l dăm... de-a dura, cît mai departe de G.A.S.

Muncitorii de la G.A.S.
Buzău

URZICO,

Să știi că, uneori, la noi în secția de strungărie, au loc meciurile de box. Organizatorul lor este strungarul Nicolae Dragnea. El își alege ca adversari... elevii școlii de calificare. Iar meciurile încep de îndată ce unul din tineri comite vreo greșeală. Dar ele nu durează mult, întrucît Dragnea își doboară adversarul din primul pumn. Asemenea „victorii” rapide a obținut împotriva tînărului Ion Iliescu, în vîrstă de 15 ani, și Toma Stancu.

Învăț-a-ne tu cum să-l facem pe Dragnea să... abandoneze meciurile sale. Pentru că altfel, în ciuda

victoriilor de pînă acum, riscă să fie... descalificat. Și ar fi pentru el o grea... lovitură.

Muncitorii secției de strungărie, sectorul vagoane, Atelierele C.F.R.
„Grivița Roșie”
București

DRAGĂ URZICO,

Dacă vii la cinematograful „Victoria” din Alba-Iulia, adu-ți și un scaun pe care să stai. Să nu crezi însă că în sală lipsesc scaunele. Sînt, însă ca... decor. Dacă faci im-

prudența să te așezi în ele, nimerești pe podea. Și de acolo este cam incomod să vezi filmul.

Dar, ce e drept, la fel de incomod vezi filmul și de pe un scaun bun. Pentru că proiecția se face aici în două feluri, ori se vede numai filmul, ori se aud numai vocile actorilor.

De văzut la cinematograful „Victoria” nu se vede nici... controlul întreprinderii regionale cinematografice Deva. Probabil, tovarășii de acolo preferă să rămînă simpli spectatori față de aceste lipsuri. Sper însă că vizionînd scrisoarea mea, își vor rula în curînd privirile și spre cinematograful nostru. Și vor plasa... măsurile necesare.

Livia Strohmayer
Alba-Iulia
Str. Ampoiului, 11

SCUMPĂ URZICO,

Felicită din partea mea pe tovarășii de la Direcția regională C. F. R. Craiova, pentru că la 26 ianuarie, lucrau în contul zilei de 1 aprilie. De aceea, la data de mai sus, au ținut să-ți tragă o păcăleală, informîndu-te că pînă la 5 februarie se va termina repararea sălilor de așteptare din gara Filiași și halta Lunca Banului.

În realitate, aceste lucrări nu s-au putut termina încă, deoarece nici n-au început. Deci repararea sălilor în cauză este la fel ca atunci cînd ți-am scris prima oară. Un singur lucru s-a schimbat. Înainte, în aceste săli așteptau călătorii să vină trenul. Acum, călătorii aș-

teaptă să vină... reparațiile promise de Direcția generală C. F. R.

Așa că, Urzico, mai trage încă un semnal de alarmă.

Dumitru Popescu
Craiova
Str. G. Krasnoff, 12

DRAGĂ URZICO,

Cei mai răbdători oameni din raionul Rîmnicu-Sărat sînt cei de la secția de învățămînt. De doi ani așteaptă ca întreprinderea „Partizanul” din Rm. Sărat să livreze și restul de mobilier școlar ce le-a fost comandat.

Să nu crezi însă că e vorba de rea voință a întreprinderii furnizoare. Nu! Nici pomeneală.

Vechea conducere a întreprinderii „Partizanul” a fost nevoită la un moment dat să se „retragă”. În graba de atunci ea a „uitat” să precizeze la plecare că parte din obiectele ce se aflau în magazine sînt produse destinate secției raionale de învățămînt.

Și ce să vezi. Noua conducere, grijulie și nedocumentată, le-a trecut la capitolul „bunuri de inventar”.

Așa că, acum, clientul se vede cu banii dați și cu mobila... în inventarul furnizorului.

Scrie ceva, Urzico, despre asta, pentru că pînă una alta, cei care trebuie să dea mobila, stau... de lemn!

M. Constantinescu
Str. Rodica 3, Ploești

IUBITĂ URZICUȚĂ,

Aș vrea să te fac

[să-n-țelegi

Cum stau și aștept

[ore-ntregi

Și pînă să vină tramvaiul îmi piere și cheful și grațul. Ca mine mai stau cetățeni La podul numit Cotroceni. Tramvaiul acesta, vezi bine, Se lasă-așteptat și nu vine. Iar unul mă-ntreabă

[ca scaiul :

~ Dar, oare, mai vine

[tramvaiul ?

Gîndesc : dac-aș fi Zatopek În cursă mai lungă să plec, Ușor m-aș simți cum e patul, Lăsînd pentru alții

[tramvaiul.

Dar, vezi, dacă stai

[și gîndești

Nu-i chiar un pas

[de Grozăvești

Și tocmai aici este baiul

Și-aștept ca să vină

[tramvaiul...

Îmi spune un om lîngă mine :

- Eu am o idee, vecine :

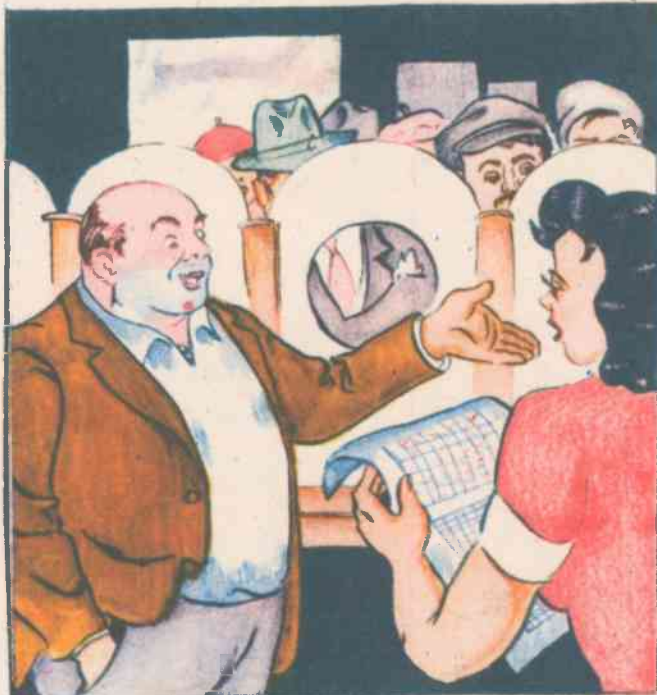
La lucru să poți fi

[prezînte,

Așteaptă-l... c-o zi înaintea !

Unul care așteaptă tramvaiul 28

LA AGENȚIA „ARTA” DIN ORAȘUL STALIN

— Ce mă fac, tov. director, am vîndut toate locurile, și oamenii mai cer ?

— Mai vinde-le odată... se descurcă ei în sală!

Desen de PAUL

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:

Secretariatul de redacție 4.28.15,

Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

A. POCH JJ

— Aoleu, de ce mă scuturi așa ?

— Păi, dacă nu te apuci să reperi repede secerătoarea, o să mă scutur eu !